

PÁLYI ANDRÁS

Tigris

Dráma

1961-63

Szereplők

ÁGI
CITER
JOHN
PÖTYI
SKODRI
GYOPÁR
GYEPI
MICI

*Történik Budapesten, február közepén,
az első felvonás szombaton este nyolckor,
a második felvonás éjjél után,
a harmadik felvonás vasárnap reggel.*

Első felvonás

Ágiék lakása, két szoba. Ági szobáját látjuk, jobboldalt a hátsó falban ajtó, mely az előszobába, mellette az oldalsó falban szintén ajtó Ági apjának dolgozószobájába. Az előbbi csukva, az utóbbi nyitva. A jobboldali fal előtt még egy ágy matracokkal, az ágy fölött a falon Ági elhunyt anyjának bekeretezett képe. A hátsó fal előtt szekrény, a baloldali sarokban cserépkályha, mellette kétoldalt fotel. A baloldali falban ablak, az ablak alatt alacsony könyvespolc néhány könyvvel, a tetején telefon. A szoba közepén asztal négy-öt székkal, valamivel közelebb az ágyhoz, mint az ajtóhoz.

Amikor a függöny felmegy, kint az utcán már sötét van, a szobában lámpa ég. Ági és Citer vannak a színen. Ági épp az asztalterítőt igazgatja. Citer most jön át a másik szobából, cigarettázik; miközben odaszól Áginak, határozott léptekkel áthalad a szobán, a kályhánál megáll. Ági is, Citer is tizennyolc év körüliek, a darab valamennyi szereplője szintén: érettségi előtt állnak.

CITER

Kiveszi a szájából a cigarettát. Hány órában állapotunk meg?

ÁGI

Fel sem néz.

CITER

Odaér a kályhához, rövid ideig hallgat, csak aztán szólal meg. Ezek szerint én még korán is jöttem.

ÁGI

Az órájára pillant. Most múlt nyolc óra. Hamutartó van apa szobájában.

CITER

Jó... Ő hol is van most?

ÁGI

Apa? Miskolcon. Sokat van Miskolcon, tudod, mindig leküldik. Olyan a munkaköre. Már egész megszoktam, hogy magam vagyok.

CITER

Legalább nem zavar minket.

ÁGI

Nem is tudom, hol tartanánk ezeket a bulikat, ha én nem lennék köztetek.

CITER

Ja. Persze Pötyiéknél is lehetne.

ÁGI

Persze.

Rövid ideig hallgatnak. Citer egyszerre rászánja magát, hogy belekezd abba, amit el akar mondani. Előbbre lép, felvesz egy pózt, zsebre vágja a kezét, de meggondolja magát, egész mást mond.

CITER

Emlékszem, amikor elkezdtek a Tigris csinálni. Főszerkesztő, kiadóhivatal megrotációs gép voltam egy személyben.

ÁGI

Nevet. A régi szép idők.

CITER

Johnnal szerkesztettük kettesben, én írtam kézzel, otthon másoltam mindig esténként, szép gyöngybetűkkel. John csinálta a rajzokat.

ÁGI

Olvasótok is alig volt.

CITER

Na, azért volt. Az osztályban. Na persze, ahhoz képest, hogy mostanra már az egész suli olvasta.

ÁGI

Ezért is buktunk le.

CITER

Dehogy ezért. Látszik rajta, igazából nem érdekel az, amiről beszélnek, valami egészen mást akar. Visszalép, kihúzza a kezét a zsebéből, bal kezével tesz egy tétova mozdulatot Ági felé, de a gesztusa megáll a levegőben; kicsit a kályhának támasztja a karját, mintha csak ez lett volna a célja. Egy pillanatra zavarba jön, de érezzük, hogy kín neki

ez a zavar. Egyszerre megszólal, mint aki ki akar törni a maga bűvös köréből. Hol ismerted meg Johnt?

ÁGI

Bandit? A tánciskolában.

CITER

Látod ez jellemző rá. Ezért röhögnek mindig a háta mögött. Képes volt harmadik gimnazista létére tánciskolába járni. Mindig ilyen volt, kész röhej.

ÁGI

Vonogatja a vállát. Na és?

CITER

Emlékszem, amikor bemutatott nekem a sulibálon. Az a rózsaszín ruha volt rajtad, emlékszel? Olyan rég láttalak már abban.

ÁGI

Az rég kiment a divatból.

CITER

Pedig jól állt.

Pillanat szünet. Ági hirtelen feláll, az asztalhoz lép.

ÁGI

Na, negyed kilenc.

CITER

Türelmetlenül Ági után lép, aztán mégis megáll. Előlről kezdi a vallomást, valamivel merészebben vág bele. Ági, láttalak délután.

ÁGI

Ránéz. Igen? Hol?

CITER

Pillanatnyi zavar, elneveti magát. Na, mit gondolsz?

ÁGI

Elmosolyodik, de rögtön eszébe jut valami, elkomorul, a tekintete lesiklik a fiúról, mintha az ablakon bámulna ki. Tulajdonképpen... Elhallgat, az ablak felé megy. Tulajdonképpen... akartam valamit... mondani... Hogy... szóval hogy... De majd ha itt lesznek a többiek. Ez a mai este nem is házibuli, igaz? Hanem szerkesztőségi ülés. Kis szünet után. Eredetileg nem is volt szó semmiféle buliról. Csak hogy összejövünk megbeszélni, mi lesz hétfőn. Ha már lebuktunk. Skodri mondta csak, hogy elhozza azért a magnót. Majd akarok valamit mondani, ha itt lesznek a többiek is.

CITER

Nagyon szereted Johnt?

ÁGI

Rémülten, most a gondolataiba láttak. Miért? Mi közöd hozzá? Egyébként, ha tudni akarod, nem! Egyáltalán n e m n a g y o n. Épp ezt akartam mondani. Az egész banda előtt akartam a képébe vágni ezt a nemet! Mert rátok is vonatkozik.

CITER

Ránk?

Ági nem válaszol. Az asztalnál áll, háttal Citernek, némán mered a terítőre. Citer Ági háta mögé lép, felemeli a kezét, tétován a lány vállára teszi, éppen csak érintve őt az ujjjaival,

Ági...

Ági most sem válaszol, jó ideig hallgatnak. A fiú keze kissé feljebb csúszik a lány vállán, közelebb lép hozzá.

Ági, olyan buta vagy.

ÁGI

Miért?

CITER

Bántott?

ÁGI

Ki?

CITER

John.

ÁGI

Semmi közöd hozzá. Különben nem bántott. *Váratlanul ellép Citertől, a fiú keze lecsúszik a válláról.* Utálom! Egyszerűen azért, mert ki nem állhatom, na!

CITER

Ahogy Ági odébb lépett, utánakap a kezével, megragadja a karját, Ági ki akarja rántani magát, aztán mégis hagyja. Ági... Ági, igazán... Egyszerre mind a két karjával magához húzza a lányt. Ági a vállára hajtja a fejét, kitör belőle a sírás. Ági, ne sírjál... Mit szólnak a többiek? Emlékszem, azon a sulibálon a rózsaszín ruhádban olyan voltál... egy tündér. John bemutatott, én meg elvegyültem a sokaságban, távolról egyfolytában téged figyeltelek, teljesen meg voltam zavarodva. Minden mozdulatod ott égett bennem. Otthon, amikor hazaértem, állandóan a sötétbe meredtem, és téged láttalak. Ahogy táncolsz. Átkaroltalak és magamhoz húztalak, egész szorosan. Ilyesmikről álmodtam egész éjjel.

ÁGI

Közben abbahagyta a sírást, most lassan kibontakozik a fiú karjából, megtörli a szemét, cseppet odébb lép. Butaság ez, Citer... Én már elhatároztam, hogy... most már mindennek vége. Erős leszek, nem fogok meginogni... Akármi történik, akkor sem.

CITER

Azt mondtam magamban, hogy John a barátom, ő talált rád, az övé vagy. *Kitör.* Amióta ismerlek, hallod? amióta ismerlek, arra vágyom, hogy észrevegyél! És nem akarsz észrevenni! Rettenetes! Lehet, hogy John már észrevette, már sejti... De te nem. Azóta szeretlek, amióta megpillantottalak ott, a sulibálban.

ÁGI

Kicsit odébb sétál, el akarja terelni a szót. Nem tudom, ezek miért nem jönnek...

CITER

Ne erről beszélj most. Szeretlek! Láttalak délután. Sosem gondoltam volna, hogy vallásos vagy. Az egész annyira furcsa volt, hogy éreztem, muszáj utánad mennem. Máskor nyilván kiröhöglek, de most utánad lopódtam.

ÁGI

Még mindig menekülni akar Citer elől, de erőltetett, mesterkélt ez a menekülés, ráerőszakolja magára. Bolond vagy...

CITER

Fogalmad sincs, mit éltem át ma délelőtt. Amikor lementem az irodába, ott álltam az igazgatói asztalnál, és elém dobták a Tigris kézzel írott példányát. Amikor kijöttem, ti

meg ott köröttem a folyosón. Éreztem, hogy kell... hogy te kellesz! Eddig lehetett hülyéskedni, de most te kellesz. Délután, amikor láttalak bemenni, akkor döbbsentem rá. Bent a homályban, a télikabátodban megint olyan voltál, mint azon a bálon...
Közelebb lép a lányhoz, nyúl utána.

ÁGI

Elhúzódik. Ne, Citer. Hagyj békén.

CITER

Ezt meg kell értened!

ÁGI

Fejét rázza.

CITER

Gyere velem moziba.

ÁGI

Nem.

CITER

Csak úgy, mintha jóbarátok lennének. Úgy igazán eljöhetsz velem.

ÁGI

Lehajtott fejjel áll, most is nemet int, erőtlenül, gyengén, egyszerre halk nevetésféle buggyan az ajkán, ez most ismét menekülés. Emlékszem, amikor Bandival először voltunk moziban. Alig merete megfogni a kezem. De én még nála is butább voltam. Tudod, az anyám nagyon vallásosan nevelt. Pillanatra megfordul, az anyja fényképét nézi az ágy fölött. Itt van, ez ő. Az anyám, látod? Naponta járt templomba, képzelheted. Ott térdeltem vele.. Mit mondjak, szép idők voltak...

CITER

Néhány lépésnyire el, visszanéz. Sosem néztem volna ki belőled, furcsa az egész.

ÁGI

Idegen, mi?

CITER

Naponta templomba járni, hát nem?

ÁGI

Emlékszem egy úrnapi körmenetre. Aranyos kis fehér ruhám volt, és szórtuk a virágszirmot. Leállt a villamos, a busz is, özönlött a nép... mi meg elöl, csupa kislányok, még kicsi voltam, hófehér csipkés ruhában. Zúgtak a harangok, elnyomták az éneket. *Elhallgat, belegondol. Felül az asztal sarkára, mesél.* Az anyám igazából azt szerette volna, hogy apáca legyek. Nem vicc. Ő akart apáca lenni, de hozzá kellett mennie az apámhoz, kényszerítették. Így aztán belőlem akart apácát csinálni. Azt hiszem, tett is valami fogadalmat Kis Teréznek, hogy egyszer még apáca leszek.

CITER

Ez jó.

ÁGI

De aztán ő meghalt. Váratlanul, egyik napról a másikra derült ki a baja, már áttétje volt. És nagyon gyorsan lezajlott.

CITER

Szörnyű. Kiszabadultál viszont a rögeszméi alól. Még épp jókor, hogy Johnt megismerd.

ÁGI

Kicsit megjátszva az akaratosságot. Nem akarok most Bandiról beszélni! Johnról! Igaz is, miért ne hívhatnám én is Johnnak? Amikor anya még élt... tudod, mindig együtt mentünk templomba... az annyira más volt. Most visszavágyom azt az időt. Egy ideig a kórusban is benne voltam. Ott álltunk az orgona mellett és énekeltünk... *Lepattan az asztalról, Citer keze megint lecsúszik a válláról.* Mindenféle ünnepek voltak, nem is tudom, gyertyás körmenet... ezer apró fény a templomban... Pislákoltak, himbálóztak, vonultunk...

CITER

Hirtelen közelebb lép, a mozdulatával mintegy félbeszakítja Ágit, megfogja a lány két vállát, szembefordítja magával, ránéz, de Ági lesüti a szemét. Ági...

ÁGI

Hallgat.

CITER

Ági, nem érted, hogy szeretlek? Mit beszélsz itt folyton a körmenetekről! Ki akarod kerülni a választ, vagy mi? Délután, amikor bementél a templomba, egyszerűen át akartalak ölelni, magamhoz húzni, megcsókolni. Értsd meg, nem bírok nélküled élni!

ÁGI

Még mindig lehajtja a fejét, hallgat.

CITER

Ági, csókolj meg!

ÁGI

A fejét rázza.

CITER

Ági... Egészen magához szorítja a lányt. Ági hátra hajtja a fejét, igyekszik elhúzni magát. Ági... Hirtelen mozdulattal magához rántja, de abban a pillanatban, amikor Ági arca az arcához ér, Ági kitepi magát a karjából.

ÁGI

Odébb lépve. Hagyjál békén!

Nyílik az előszoba felőli ajtó, Pötyi be. Citer bosszúsan fordul oda.

PÖTYI

Szevasztok.

CITER

Szevasz.

ÁGI

Háttal van Pötyinek. Szervusz.

Pötyi télikabátban van, megáll az ágy mellett, kezd vetkőzni. Amíg ő nem szólal meg, a többiek sem szólnak, csend. Citer zsebre vágott kézzel a másik szoba felé tart, de az ajtó előtt megáll, visszafordul, az ajtófélfának támaszkodik.

PÖTYI

Miután az ágy szélére rakta a kabátját. Na, mi van, csak ennyien vagyunk? Többiek?

CITER

Még nincs senki. Lusta népség. Már jól elmúlt nyolc.

PÖTYI

Az.

CITER

Skodri? Nem jön?

PÖTYI

De igen. Csak beállított hozzá valaki, képzeld. A Kovács Mici, az utolsó pillanatban. Skodri leült vele dumcsizni, én meg eljöttem. Mint aki tudja, hol a helye. Fogalmam sincs, a Mici mit akar. *Észreveszi, hogy Ági nem szól.* Ági, neked mi bajod?

ÁGI

Hallgat.

PÖTYI

Mögé lép, maga felé fordítja a lányt, a szemébe néz. Mit csinálsz?

ÁGI

Semmit.

PÖTYI

Kicsit erőltetett nevetéssel. Na, na, mindjárt elbögöd magad.

ÁGI

Kiszabadítja magát Pötyi karjából, elfordul. Dehogy bögök. Különben is semmi közöd hozzá. Majd megtudod, ha itt az ideje.

PÖTYI

Citerhez. Ezt meg mi lelte?

CITER

Mit tudom én.

PÖTYI

Mit csináltatok itt?

CITER

Nem tudom, mi baja. Mindenféle marhaságot hordott össze nekem. Hogy az anyja elvitte egy körmenetre, meg ilyesmik. Igaz, Ági?

ÁGI

Hiába röhögtek ki, na. Nem érdekel, én elhatároztam, amit elhatároztam. Tudom, mit teszek.

PÖTYI

Mi a lópikulát akarsz?

ÁGI

Hallgat.

CITER

Közelebb lép. Tiszta dilinó az egész.

ÁGI

Hagyjál békén, jó?

PÖTYI

Türelmetlenül. Mi az istennek trombitáltad össze a bandát, ha ennyire hülye vagy?

ÁGI

Pötyinek. Na, most már beszélhetsz szebben is.

PÖTYI

Csakhogy kinyitottad a szádat.

Kintről ajtócsapódás, valaki jön. Ági az ajtóra pillant, majd Pötyire.

ÁGI

Skodri?

PÖTYI

Lehet. Micivel volt elfoglalva, de az is lehet, hogy kidobta.

Nyílik az ajtó, Gyopár és Gyepi be, Gyepi előre engedi Gyopárt, majd behúzza az ajtót, átfogja a lány vállát, kis ideig ebben a pózban állnak.

GYOPÁR

Szevasztk.

GYEPI

Szevasztok.

TÖBBIEK

Szevasztok.

GYEPI

Mizújs?

PÖTYI

Totál pangás. Nincs magnó.

GYEPI

Mi a túró?

PÖTYI

Skodri hozza csak.

ű

GYEPI

És ő? Hol a búsban van?

PÖTYI

Beállított a Mici, és leült vele dumcsizni.

GYEPI

Nézzük meg, mi van a rádióban.

Gyopár és Gyepi el a másik szobába.

ÁGI

Hát nem Skodri jött.

PÖTYI

És John?

ÁGI

Az órájára pillant. Jönnie kéne már. Majd csak méltóztat ő is. Persze mondta, hogy csak kilenc fele.

CITER

Miért?

ÁGI

Dolga van.

CITER

Ez jó.

ÁGI

Mit tudom én.

PÖTYI

Ágira néz, nevetve. Moziban van egy kislánnyal.

Nevetnek, csak Ági nem.

CITER

Közelebb lép Ágihoz. Ági, ezért? Ez igaz?

PÖTYI

Nevet. Most találtam ki.

CITER

Biztos?

PÖTYI

Igen.

CITER

Becsszó?

PÖTYI

Most esküdjek meg a... mire? A Tigris szellemére!

ÁGI

Sóhajtvá. A Tigris szellemére, istenem... *Egyszerre mintha kicserélték volna.* Úgy szerettem ezt a szót: T i g r i s!... Olyan nagyszerű, olyan patetikus, óriási, hatalmas!... Mindig büszke voltam rá, hogy Tigris a mi lapunk... Hatalmas és legyőzhetetlen Tigris! *Váltás.* Szamárság, kár ezen rágódni. Elmúlt.

PÖTYI

Nem hallja meg Ági szavaiban a letargiát, fellelkesedik, Ágihoz lép, átkarolja. Dehogy, Ági, nem múlt el. Semmi sem múlt el. Mindent előlről kezdünk. Ha ott tartanánk most, az elsőben vagy a másodikban, amikor kezdtük, ugyanúgy belevágnánk... És újra, újra, újra! Soha nem létezett ilyen jó bagázs, mint ez a mi kis bandánk. Úgy össze tudtunk tartani, hogy sosem fázunk rá, ha nem ismerik meg Citer gyöngybetűit. Akkor most ne tartsunk össze? Miért? Miért kell mindennek felborulnia?

ÁGI

Elhúzza magát. Már késő. Mi hasznunk van abból, ha összetartunk?

Citer közben rágyújt, feszült, sétál. A másik szobában felhangosítják a rádiót, szokásos tánczene, Gyepi és Gyopár odaát táncolnak. Egy darabig mind a hárman ezt figyelik, a zenét hallgatják. Pötyi fütyülni kezdi az egyik számot.

PÖTYI

Isteni, mi? Ezt nagyon bírom.

CITER

Néhány lépés Ági felé. Nem jössz táncolni?

ÁGI

Nem.

CITER

Miért nem?

ÁGI

Mert nem.

CITER

Még közelebb lép. Ági...

ÁGI

Az ágy fölötti képre Pötyinek. Nem is mutattam még neked az anyám fényképét...

PÖTYI

Odalép. Tényleg. Leemeli a falról a képet. Hányszor voltam itt fenn nálad, és sosem néztem meg. Nézi a képet. Jaj, de édes. Nem is tudtam, hogy ilyen édes mamád volt. Aranyos. Tényleg nagyon jó ez a kép.

ÁGI

Ugye?

PÖTYI

Cuki.

CITER

Szintén odalép. Én se láttam még.

PÖTYI

Miközben mutatja. Jó, mi?

CITER

Nem is hinné az ember, hogy apáca akart lenni.

PÖTYI

Tényleg? Apáca akart lenni a mamád? Nahát! Mindjárt kiejtem a kezemből a képét. *Visszateszi a helyére.* Nahát Ági, ez nem fér a fejembe. Komolyan apáca akart lenni?

ÁGI

Persze.

CITER

Szerencsére józanabb szülei voltak.

ÁGI

Miért, az olyan rémes, ha valaki apáca?

Idegcsengetés szakítja meg a beszélgetést.

ÁGI

Na, Gyopárék meg biztos becsukták az ablakot, és nem lehet bejönni. *Ki ajtót nyitni.*

CITER

Lehuppan az ágyra. Amióta itt vagyok, ilyen dilinós dolgai vannak. Délután véletlenül észrevettem, hogy bemegy a templomba. Meglepett, utána eredtem. Volt valami különös az egészben. Izgatott is, hogy mit csinál ott bent. Úgy elnyelte a sötét, mint valami titokzatos barlang. Egy idő után aztán valamennyire láttam már a homályban. Betérdelt az egyik padba, és imádkozott. Pötyi kuncog. Nem vicc. Csak hátulról, csak a kabátját láttam, de isten bizony úgy tett.

PÖTYI

De?

CITER

Legyint. Úgysem érted, ez neked kínai. Tudod, mit éreztem ma délelőtt, amikor kijöttem az igazgatói irodából? Ti meg ott álltatok köröttem.

PÖTYI

Nem hallja meg a forróságot Citer szavaiban. Furcsa érzés lehetett, az biztos.

CITER

Csinálni kell valamit!

PÖTYI

Mosolyogva. Félsz?

CITER

Nem érti.

PÖTYI

Mire gondolsz, miért engedtek el? Attól félsz, kilesik, mit teszel? Pongrácz tanár úr itt lapul az utca túloldalán. És kiszervekstenek az újságban: huligánok, házibuli, disznó viccek, titkos újság... *Nevetve.* Klassz, mi? Csakhogy nekik se megy minden ilyen simán.

CITER

Á, hülyeség. Nem erre gondoltam. Egészen más járt a fejemben.

A másik szobában a rádióban új szám megy, Pötyi már nem is Citerre figyel, hanem erre a számra.

PÖTYI

Micsoda repertoár, úristen! Hol csípték el ezt a programot?

Pötyi el a másik szobába, Citer mozdul, mintha ő is készülne, de ekkor nyílik az ajtó az előszoba felől, John be, mögötte Ági.

JOHN

Helo, Citer.

CITER

Helo.

ÁGI

Skodri még nincs.

PÖTYI

Vissza a másik szobából. Gyertek már rázni egyet, isteni számok mennek. Citerhez. Na?

JOHN *Átfogja Ági vállát, homlokon csókolja. Mi is beszállunk mindjárt, igaz?*

ÁGI

Feszülten. Jó.

Pötyi és Citer el.

JOHN

Ágira néz, zavart és bizonytalan. Mi van veled?

ÁGI

Miért? Semmi.

JOHN

Meg se csókolsz... Ellöktél! Nem értelek.

ÁGI

Megvonja a vállát. Most egyszerre mitől olyan fontos?... Az asztalhoz lép, felül a sarkára, a kezével az egyik székre támaszkodik. Azelőtt, ha feljöttél...

JOHN

Egyszerre kitör, nagy sóhajjal. Azelőtt! És elhallgat, odalép Ági mellé, ügyetlen mozdulatokkal babrál Ági ujjain, kicsit magához húzza a lányt. Ági megérzi, hogy John lelkét valami nehéz dolog nyomja, lecsusszan az asztalról, hozzásimul, a vállára hajtja a fejét. Igazán, Ági... segíthetnél...

ÁGI

Régi, kedves hangján, amiben ott érződik az első meghitt pillanatok emléke, mintha felfüggesztenék a jelent, és visszaszállna közéjük a múlt. Mi van? Mi történt?

JOHN

Rossz... nagyon rossz.

ÁGI

Micsoda?

JOHN

Úgysem mondhatom el... nem, nem... meg se értenéd. Ostobaság az egész, ostobaság volt, elhiheted.

ÁGI

De mi?

JOHN

Nem mondhatom el.

ÁGI

Megígérted valakinek?

JOHN

Nem.

ÁGI

Hát akkor?

JOHN

Félve méregeti a lányt, méltó-e a bizalmára. Nem, nem értenéd... Pénz. Sok pénz. Hagyjuk.

ÁGI

Milyen pénz?

JOHN

Nem válaszol.

ÁGI

Halkan. Egészen mást akartam, Bandi. Közölni akartam valamit veled, már fogalmaztam magamban a mondatokat... már elhatároztam, mi hogyan lesz. Elképzelttem, szemközt állunk egymással, köröttünk a többiek, ülnek, állnak... vagy mit tudom én, tánc közben, ott a másik szobában. Vége az egyik számnak, Skodri valamiért leállítja a magnót... És akkor.

JOHN

Akkor mi?

ÁGI

Az anyámról akartam beszélni. Tudod, még azt se engedte, hogy tánciskolába járjak. Fenyegedett, hogy elkárhozok, ha mégis elmennék. Mármint a tudta nélkül. Hogy ott a sátán tombol. De nekem eszembe se jutott, hogy elszökjek. Nem is érdekelt. Fogalmam sem volt, milyen a világ. Akkor még a vasárnapi mise volt a világ. És a templom csupa tömjénillat. *Halk nevetés.* Emlékszem, anyu büszke volt a buzgóságomra.

JOHN

Kissé türelmetlenül. És?

ÁGI

Aztán meghalt. Mondhatnám, egyik percről a másikra. Az áttét miatt. Ősszel már mentem a táncsuliba, ott ismertelek meg. Már első este hazakísértél. Alig találtuk a szavakat, mindig az iskoláról kérdeztelek. A tanárokról, akiket mind a ketten ismertünk. Kitárgyaltuk őket.

JOHN

Még uralkodik magán. Igen.

ÁGI

Aztán sok mindenre megtanítottál. Azt se tudtam, mi micsoda. Hogy mi is a szerelem. Abba szerettem bele, ami tilos volt. Te nyilván nem érezted ezt soha. Mindenféle pajzán szavakra tanítottál, jópofa játék volt. Disznó vicceket meséltél, jó szaftos mondásokat, olyan izgalomba jöttem tőlük, hogy nem is mondom. Káromkodtál rendesen, juj, örült szentségtörés! Milyen naiv voltam előtte! Az a szörnyű, hogy még most is jólesik visszagondolni, pedig nem szabadna, mert fogadalmat tettem. Sétáltunk a Vorosilov út fái alatt, vicceltünk, kacagtunk, viháncoltunk, fennhangon gajdoltuk a

disznó mondókákat, a pofátlan káromkodásokat, rigmusokat gyártottunk, dalolni vágytam, dalolni... egy jó nótát beleváló disznó szöveggel...

JOHN

Odébb lép, kitör belőle a feszültség. Nem bírom tovább! Nem! Nem! De többre nem futja, elhallgat.

ÁGI

Csodálkozva néz rá. Mi?

JOHN

ÉN... délután én arra gondoltam... Ezt nem is lehet elmondani... Azt hittem, kiugrok az ablakon. Álltam az ablaknál a negyedik emeleten, arra gondoltam, hogy most kéne. Nem is tudom... eszembe jutottál, és eljöttem. Arra vágytam, hogy megcsókolj. Hogy történjen már valami!

ÁGI

Egészen mást akartam, Bandi, én is. És elhatároztam, hogy tényleg kimondom. Itt, a többiek előtt... hogy elég volt, menjél el.

JOHN

Ági, nem bírom ki, ha nem segítsz. *Magához húzza a lányt. Csókolj meg, Ági! Csókolj. Ági hagyja, hogy a fiú megcsókolja.*

ÁGI

Miután John elengedte. Hagyd már, hogy végigmondjam. A szemetekbe akartam vágni, hogy ti vagytok a bűnösök! Hogy te vittél rossz útra, belerántottál a sárba! Ott a Vorosilov út fái alatt. Ott kezdted. Te voltál az oka, ezt akartam. De akkor megláttalak, ahogy álltál az ajtó előtt, a tekintetedet, és összeszorult a torkom. Máskor mindig hoztál valamit, kis virágot, falat csokit. Most meg csak álltál ott, üres kézzel, üres nézéssel, rögtön tudtam, hogy baj van. Éreztem, hogy nem lesz erőm a r r a, de azért még ellöktelek... még volt annyi erőm, mert meg akartál csókolni.

JOHN

Könyörög. Hagyd abba, nagyon szépen kérlek, hagyd abba. Nem bírom már, szörnyű... még rágondolni is...

ÁGI

Jaj, most hisztizel?

JOHN

Mi volt eddig az életem? Csupa hülyeség, csupa sikertelenség. Hiába akartam betörni a srácok közé, hiába lett Citer a barátom, nem sikerült. Mindig valahogy kívül rekedtem. Azt hittem, ha karonfogva járok veled, ha összesúgnak a hátunk mögött, akkor minden sikerül. És... és... *Váltás. Erőltetett bátorsággal.* Emlékszel még a Kovács Micire? Az osztálytársad volt. A második év végén rúgták ki.

ÁGI

Persze, mi van vele?

JOHN

Zavartan. Semmi.

Ági várja a folytatást, John azonban hallgat. Nem is néz a lányra. Ági még mindig nem tud magától szabadulni, csak nagyon felszínesen érintik John szavai. Ahogy John elhallgat, ő máris magával foglalkozik.

ÁGI

Délután eldöntöttem, hogy minden másképp lesz. Egyedül voltam a lakásban, úgy könnyű fogadkozni. Azt akartam, hogy az egész élet... minden... a Tigris, az egész lapcsinálósdi, a lógások, minden.... Minden megváltozzon. Ne legyen.

JOHN

A múltkor éjszaka elmentem melózni. Havat lapátoltam, mint egy állat, mindent megtettem. Gémberedek az ujjaim, lefagytak a hidegtől, majd megvesztem.

ÁGI

Miről beszélsz?

JOHN

Nem számít. Bárki megteheti. Ezer forint. Iszonyat.

ÁGI

Milyen ezer forint?

JOHN

Kell. Egyszerűen kell. Baromság. Ne törődj velem. Minden rendbe jön.

ÁGI

De hát...

JOHN

Könnyedén és mosolyogva. Semmi sem, na.

ÁGI

Kezét a fiú nyakára kulcsolja. Igazán semmi?

JOHN

Igazán.

John egészen közel hajol a lányhoz, meg akarja csókolni, Ági úgy tesz, mintha nem is venné észre, és egy finom, lágy mozdulattal elengedi John-t, odébb lép. John megint Ági után nyúl, de most is kudarcot vall, megadja magát. A zsebében turkál, cigarettát keres.

ÁGI

Könnyedén elneveti magát. Délután nem tudtam másra gondolni, csak arra, hogy le kell érettségizni. De hogyan? Mondd meg. Hogy fogok most leérettségizni?

JOHN

Azt ígérte az apám, hogy kapok tőle kétezer – érted? kétezer! – forintot érettségi után, ha legalább négyesre leteszem... Csak úgy, kétezeret. És most tessék. Hogyan! Hogyan! Hát mindenki le akar érettségizni. Én is. A másik szoba felé. Ők is. Mind.

Hosszabb hallgatás.

ÁGI

Már-már mániákusan. Kimentem ajtót nyitni neked. A leghatásosabb az lett volna, ha be se engedlek. Menj, ne lássalak többé, nem akarom a bűnt, a heccet, a majomkodást, a szentségtörést!. Hova lett az a fehérruhás, ártatlan kislány, aki a ragyogó nyárban virágszirommal szórja be a földet? A tiszta lelke! Legalább a tiszta lelkemet megőriztem volna! Azért akartam látványos szakítást, hogy ne lehessen visszacsinálni. Hogy anya segítsen. Te meg ott álltál az ajtó előtt, csak álltál, és éreztem, hogy hiába. Ha megölellek, többé nem eresztelek el. És ez lett belőle, látod. Nincs erőm megjavulni, nem értem magam... nem értem. Végre John szemébe néz, megborzong, megint meglátja a pillantásában a titkot, ami az ajtónyitáskor is összezavarta. Nyel egyet. Mesélj el mindent, Bandi.

JOHN

Rázza a fejét.

ÁGI

Érzem, hogy van valami, amit hurcolsz magaddal. Ezért rossz minden.

A rádióban egy új szám megy, Ági felkapja a fejét, lépne is a másik szoba felé, de inkább marad, áll, Johnt figyeli, de az el van foglalva a cigarettájával. Ági lehuppan az ágyra, John odakapja a tekintetét.

ÁGI

Régi szám... *Nevet.* Erre táncoltunk a sulibálon. Éjfél volt, talán el is múlt már valamivel. Arra gondoltam, hogy mindjárt vége, a zenészek abba hagyják, mi is hazamegyünk. A válladra hajtottam a fejem, te meg magadhoz húztál. Hallgattam a szíved verését, ugyanaz volt a ritmusa, mint ennek a számnak.

Mindketten hallgatják a számot. John elnyomja a cigarettáját, közelebb lép. Ott áll Ági előtt, lóg a két keze. Ági megfogja a jobb kezét, magához húzza.

JOHN

Még megy a szám, de már nem sokáig. Jó lenne mindent elfelejteni. *Leül Ági mellé.* Legalább ma estére mindent elfelejteni. Úgy lenne, mint régen. Amikor ott lófráltunk a Vorosilov út fái alatt. Úgy szerettem azokat a fákat! Ott ismertelek meg, nem a tánciskolában. Az túlzottan tanfolyamszerű volt. Folyton új lépéseket tanultunk, új táncot, buta, közömbös dolgokról beszélünk. De ott a fák alatt, az igen, abban volt valami végtelen, no meg itt, ebben a szobában... Ez fontos.

ÁGI

John nyakára fonja a kezét. Igazán?

JOHN

Igazán.

John most is, kissé bátortalanul, megpróbálja megcsókolni Ágit, átfogja a vállát, Ági mintegy biztatásul nem húzódik el, odabújik a fiúhoz. De amikor John föléje hajol, úgy tesz, mintha nem tudná, John mit akar, holott nagyon is tudja. Neki mindig ezek a percek voltak a legkedvesebbek, most is élvezi a helyzetet.

ÁGI

Tréfás komolysággal. Szeretsz még?

JOHN

Találd ki.

ÁGI

Szeretsz.

JOHN

Szeretlek. *Megcsókolják egymást.* Szeretlek Ági, szeretlek Ági... Hányszor mondtam már! Jó lenne eldobni, összetépni mindent... Csak ezt az egyetlen szobát nem. Itt maradnánk, szeretnénk egymást...

ÁGI

John vállára hajtja a fejét. És mesélnél, mint régen... amikor kezdtük... az életről. Nem is tudom, azelőtt mit képzeltem, mi az élet. Gyerek voltam, és felnőtté tétél. *Halkan nevet.* Káromkodni tanítottál, te csibész. Juj. Itthon magamban ismételtetem azokat a szavakat, halkán, meg hangosan, néztem a tükörben, hogyan hangzik az én ajkamról... változik-e az ajkam vonala, mitől lesz érzéki. És micsoda bűn, juj te. Borsószik tőle a hátam. *Váltás.* Azt hiszem mégis, butaság, amit ma délután kitaláltam... megfogadtam... Nem akarlak elveszíteni.

Hallgatnak.

JOHN

Ági... Ági...

ÁGI

Túljutott a holtpontra, egyre lelkesebb. Ott a fák alatt, ahogy sétáltunk, ott beszéltél a Tigrisről nekem, ott hallottam először, hogy egyáltalán létezik. Hogy ti szerkesztitek, Citer meg te, meg az osztály, akkor még csak a ti osztályotok ismertek. Alig mertél beszélni, emlékszem, féltél, hogy túl sokat elárulsz... és kezembe adtad az egyik számot. A Pongráczról volt benne egy gúnyvers, tele ordenáre malackodással. Igazán nem is értettem, de nevettem rajta. Hogy nevettem! *Odébb lép, egyre teátrálisabb, egyre inkább odavan a póztól, amit eljátszik.* Igen, a Tigrisről. Micsoda neve is van! Annyi bátorság, erő, úgy éreztem, az egész lelkem benne van. Az egész lelkem! Mindenem, az élet! Milyen fantasztikus lehet csinálni, szerkeszteni! Bevettetek magatok közé. Újságírónak képzeltem magam, valódi újságírónak. Szerkesztőségi ülést tartottunk... Ráadásul apa írógépjén végül megcsináltuk az első „nyomtatott” példányokat. *Szembefordul Johnnal, mindkét kezét megfogja, a szemébe néz.* Emlékszel, Bandi a titkos összejöveteleinkre, ott lenni, a sulis pincéjében? Külön kis kamránk volt. Egy sziget. Székeket vittünk le és asztalt csináltunk. Úgy vitatkoztunk, akár egy igazi szerkesztőségben... *Egyszerre elhallgat, a zajra figyel, tisztán hallani, hogy bejött valaki az előszobába.* Skodri lesz. Nyitva hagytam a kisablakot, hogy be tudjon jönni.

A másik szobában még mindig nincs zene, hallani, hogy a rádió keresőjét csavargatják.

I

JOHN

Józanul, keserűen. Nem segítesz rajtam.

Nyílik az előszobai ajtó, és abban a pillanatban odaát rátalálnak egy harsány, ritmusos számra, üdvrivalgás. Skodri belép, kezében a magnetofon, leteszi a szekrény elé, egyből bepillant a másik szobába.

SKODRI

Kis csalódás a hangjában. Buli az már van, látom. John és Ági felé. Á, szevasztok.

JOHN

Szevasz.

ÁGI

Elengedi John kezét. Szervusz.

SKODRI

A kályhához lép, melengeti a kezét, háttal a többieknek. Jó hideg lett.

JOHN

Aha.

SKODRI

Fájintos felvételeim vannak! Pötyi jelenik meg az ajtóban. Szevasz, Pötyike.

PÖTYI

Közelebb lép. Csakhogy idetaláltál.

CITER

Szintén be. Á, itt van Skodri úr is.

SODRI

Hiányoltál?

CITER

Még hogy téged? A magnót, kisapám.

SKODRI

Van egy csomó klassz új felvételem. Csupa délamerikai szám.

Odaát kikapcsolják a rádiót, Gyepi és Gyopár be.

GYEPI

Na, végre itt a magnó?

PÖTYI

Az ám, megjött a zenegép.

SKODRI

Tele fájintos dolgokkal.

JOHN

Nézzük meg.

GYEPI

Igaz is, nézzük meg.

PÖTYI

Gyerünk át oda.

Skodri fogja a készüléket, átviszi a másik szobába, kis kavarodás, követik Skodrit, Citer és John marad utolsónak. John is mintha indulna Ági után, de megáll. Citerre pillant, aki épp menne.

JOHN

Citer!

CITER

Mi az, haver?

JOHN

Hogy van a Kovács Mici?

CITER

Kicsoda?

JOHN

A Kovács Mici.

CITER

Tudom is én.

JOHN

Hát te is voltál vele.

CITER

Na és? Voltam. Rég. Mit akarsz ezzel?

JOHN

Nem válaszol.

CITER

Egyszer volt, régen volt, azóta se láttam.

JOHN

Elmesélte nekem.

CITER

És? Azt hihetném, hogy féltékeny vagy, ha Ági nem lenne itt.

JOHN

Elneveti magát. Á! Nem is ő... nem is ez számít.

CITER

Akkor miről beszélsz?

JOHN

A földet bámulja.

CITER

Közelebb lép. Mi van?

JOHN

Közel a síráshoz. Borzalmas... Hát nem borzalmas, hogy semmit sem tehetek?!

CITER

Mit nem tehetsz?

JOHN

Ezer forint. Tudod, az ezer forint. Kaptam volna az apámtól pénzt, minden rendben lenne, de... Nem fogunk leérettségizni! Mit csináljak? Mici miatt van minden...

CITER

Te Micire költötted azt a pénzt?

JOHN

Erőtllenül. Mit... miért csodálkozol? Kivettünk egy szobát, nem találkozhattunk máshol. Meg különben is, ha este elmentünk valahová... Kölcsönt vettem fel. Muszáj volt. Aztán a nyakamba szakadt minden. Havat lapátoltam, eladtam a könyveimet, hogy ötszázat összeszedjek. És még ezer forint kell! Még. Még ezer. A rémes kamat miatt, tudod... amit havonta le kell gombolni.

CITER

Hát ebbe nem kellett volna beleugranod.

JOHN

És ha csak ez lenne!

CITER

Miért? Mi még?

JOHN

Megint a földet bámulja.

CITER

Megfogja John kezét. Beszélj már, az istenit!

JOHN

Nem is tudom... Lehet, hogy gyereke lesz.

CITER

Micsoda?

JOHN

Lehet.

CITER

Nem igaz.

JOHN

Nem tudom.

CITER

Hülyeség.

JOHN

Írt egy levelet.

CITER

Tehetetlenül leengedi a karját. Levelet?...

JOHN

Nevetve. Hiába hívott telefonon. Szó nélkül letettem neki a kagylót.

CITER

De hát nem szakítottatok?

JOHN

Hat hete történt. Szilveszter előtt feljött, apámék a Bükkben voltak, és ottmaradt.

CITER

Szép.

JOHN

És... és... kaptam tőle egy levelet, hogy valószínű. Tegnap.

PÖTYI

Be a másik szobából. Közelebb jön, megáll. Mi van, az urak nem táncolnak?

JOHN

Ránéz, de nem veszi tudomásul a jelenlétét. Citernek folytatja. Fel akartam ugrani hozzá ma este. Szombaton nincsenek a szülei, azt tudom... De nem volt otthon ő sem, nyolc után értem oda.

PÖTYI

Kiről beszéltek?

JOHN

És honnan vegyek ezer forintot? És honnan tudjam, mi az igazság?

PÖTYI

Flegmán. Azt senki sem tudja, mi az igazság.

JOHN

Te csak ne szólj bele.

PÖTYI

Gyertek már rázni egyet.

CITER

Gúnnyal. Jó, menjünk rázni.

PÖTYI

Citert figyel, nem érti, mit akar, mert nem mozdul.

JOHN

Leül, nyújtózkodik. Huh! Innék valamit...

PÖTYI

Kéne a pia, mi? Hát be kell hozni. Kinn a konyhaasztalon van bor.

JOHN

Egyszer volt csak életemben, hogy totál részegre ittam magam. Addig volt csak jó, amíg piáltam, egyik pohárral a másik után. Utána rohadt szar.

CITER

Hát igyunk.

JOHN

Ne ilyen bávatag hangon, Citer. Gyertek, piálás!

PÖTYI

Piálás!

GYEPI

Gyopárral együtt be a másik szobából. Piálás!

Felfokozott hangulat.

ÁGI

Utat tör magának, a szoba közepére. Mi a helyzet?

SKODRI

Leállítja a magnetofont.

PÖTYI

Hozzuk be a piát, Ági.

ÁGI

Körülnéz, minden arcon igenlés. Na jó, gyerünk. Ági és Pötyi ki.

GYEPI

Üljünk le. Elhelyezkedik az ágyon, a falnak támasztja a hátát. Gyopár mellette, odahajtja a vállára a fejét, Gyepi simogatja.

CITER

A kályhához lép, John helyére, aki előbbre jött.

JOHN

Skodrival beszélget. Hány tekercesd van?

SKODRI

Hat.

JOHN

Mind ilyen jó?

SKODRI

Csupa menő szám.

Ági és Pötyi be. Ági kezében tálca, rajta hét pohár, két üveg bor. Pötyi is hoz két üveget. Lepakolnak az asztalra. John és Skodri hátrább lépnek. Ági szétrakja a poharakat, mindet megtölti. Mindenki felemel egy-egy poharat. Citer a kályhánál áll, Pötyi és Ági az asztal mögött, Skodri az asztal és az ágy közt, Gyepi és Gyopár még

mindig az ágyon az előbbi pózban. Csak akkor egyenesednek fel, amikor Skodri odaadja nekik a borukat. Valamennyien magasra emelik a poharat.

CITER

Feltalálja magát. Ezennel megnyitom a szerkesztőségi ülést.

MIND

Egyszerre. Éljen! Isznak.

JOHN

Miután mind letették a poharat, a bor hatására valamivel oldottabb lett, csatlakozik a Citer teremtette hangulathoz. Felkérem a főszerkesztő elvtársat, tartsa meg a beszédét.

Általános derűltség, mind leülnek. Gyepi ismét hátradől, Gyopár most is hozzábújik, John és Skodri odahúz magának egy széket, Pötyi a kályha és a szekrény közti fotelban helyezkedik el, Ági az asztal mögött egy székem. Csak Citer marad állva, még mindig a kályhának támaszkodik.

CITER

Szóval minden vicc nélkül, gyerekek, arról van szó, végre el kell határoznunk magunkat, hétfőn mitévők legyünk. Amikor engem lehívtak az irodába, és a Pongrácz odatette elém a Tigris egyik számát, aztán az összest, amit ott tartottunk a ládában, én azon csodálkoztam, miért csak engem hívtak le egyedül. Arra gondoltam, azért, mert én vagyok ugye a „főszerkesztő”. Ha abban a pillanatban megkérdi tőlem a neveteket, én minden további nélkül bemondom... Azt hittem, úgyis tudják.

GYEPI

Minél rövidebben!

ÁGI

Jó, na. Ne szólj közbe.

CITER

Akkor kezdtem gyanút fogni, amikor elővették a dolgozatfüzetem, és odatették a kézzel írott példány mellé.

SKODRI

Az volt a marhaság, hogy azokat is mind ott tartottuk, lent a sulis pincéjében.

JOHN

Nem számít. Átadták volna rendőrségnek.

PÖTYI

Csak rosszabb lenne.

GYOPÁR

Az nem is olyan biztos. Egyáltalán nem biztos, hogy a rendőrség...

PÖTYI

Dehogynem! Mi az, hogy ránk akadt volna! Ott vannak az ujjlenyomatok.

ÁGI

Hagyjátok már Citert beszélni.

CITER

Szóval úgy áll a helyzet, hogy egyedül engem ismernek. De nem hülyék, tudják, hogy nyilván vannak társaim. Azt mondták, gondolkozzam a dolgon hétfőig. És hétfőn tizenegykor jelentkezzek az irodában...

GYEPI

Taktikai fogás.

SKODRI

Mi?

GYEPI

Nyilván gondolták, hogy összejövünk...

JOHN

Gondolod, hogy így akartak kinyomozni?

Egymás szavába vágnak.

GYOPÁR

Nem az, hogy kinyomozni...

PÖTYI

Kilesni, mi?

SKODRI

És ha már tudják a neveket?

CITER

Maradjatok már egy kicsit csöndben! *Elhallgatnak, ő is halkabbra fogja a hangját.* Arról van szó, hogy egyelőre csak én vagyok a kezükben. Ha nem vallanék be semmit, nektek talán semmi bajotok se lenne. Nem tudom, mit gondoltok erről. Nekem először az jutott eszembe, hogy ha mindnyájan odaállnánk, akkor nem lennének olyan kemények. Tudjátok, hogy én az orvosira szeretnék menni. Úgysem lehetek már kitűnő, most aztán nem is ajánlanának az egyetemre...

JOHN

Ezzel számolnunk kellett.

CITER

Igen, tudom. És mégis van bennem egy olyan érzés, hogy lehet még valamit csinálni. Az az igazság, hogy én nem bántam meg. Ha nem is kezdeném el még egyszer az egészséget, azt csak félelemből tenném.

JOHN

Én... én sem bántam meg.

GYEPI

Én sem.

GYOPÁR

Én sem.

SKODRI

Én sem.

PÖTYI

Én sem.

ÁGI

Hülyeség, ki bánná meg? Hát bűn volt?

CITER

Tilos volt.

ÁGI

De nem volt bűn.

SKODRI

Miért? Mi az, hogy bűn?

ÁGI

Bűn például...

JOHN

Ágira néz. Bűn?

ÁGI

Kis habozás után. Nem. Nincs bűn.

CITER

Már türelmetlen. Na tessék, javasoljatok valamit, mit tegyünk.

ÁGI

Tölt magának. Igyunk, gyerekek! *Felhajtja.*

SKODRI

Felugrik. Hohóó! Ez nem ér... *Ő is tölt, iszik.*

Ági ismét tölt magának, Citer is, a többiek is, már mind ott tolonganak az asztal körül, egymást lökdösve kapkodnak a maradék után. Ági felkapja az egyik üveget, kihörpinti, ami még benne van, már el is fogyott az innivaló, mind elégedetlenek, nem találják a helyüket.

GYEPI

Ennyi az egész?

CITER

Disznóság!

SKODRI

Nekem alig jutott...

PÖTYI

És nekem?

ÁGI

Johnnak. Kéne még hozni.

JOHN

Az előbb leült, most felugrik. Jó.

ÁGI

Pénzt ad Johnnak. Tessék.

PÖTYI

Kérdés, hogy mi van nyitva ilyenkor.

ÁGI

Az italbolt tizenegyig.

JOHN

Oké. *Indulna is.*

GYEPI

Miért nem kettőt adtál neki?

ÁGI

Mert nincs több.

JOHN

Ki jön még?

SKODRI

Én!

ÁGI

Pötyihez. Ezek azt hiszik, milliomos vagyok.

John nyitja az ajtót, Skodrival el.

CITER

Egye fene, én is.

Az előszobából még visszaszólnak, „szevasztok”, de senki sem reagál rá. Mindhárman el, a bejárati ajtót becsapják maguk után. Gyepi a szomszéd szoba felé tekintget.

GYEPI

Gyopárnak. Gyere, nézzük meg a magnót!

Mindketten át a másik szobába, kis idő múlva már szól is az egyik délamerikai szám, majd a következő. Gyepi és Gyopár Johnék visszatéréséig ropják. Pötyi áll, figyelő őket, Ági néhány lépést tesz Pötyi felé.

ÁGI

Pötyi...

PÖTYI

Mi van?

ÁGI

Leül az egyik székre. Gondoltam, te jössz föl elsőnek... Azt tudod, hogy Citer szerelmet vallott nekem?

PÖTYI

Nafene.

ÁGI

Szerelmet vallott, igen. Azt mondta, azóta szeret, amióta meglátott. Amióta Bandi bemutatott neki. De hát ők nagyon jó barátok, és nem akart Bandi útjába állni. Nevet. Muris, nem?

PÖTYI

És te? Mit szóltál ehhez?

ÁGI

Semmit Meg akart csókolni, de akkor te megjöttél.

PÖTYI

Meglehetősen rosszkor, igaz? Nevet.

ÁGI

Vagy épp jókor. Nem sok kedvem volt az egészhez.

PÖTYI

Beül a fotelbe. Egy kicsit azért kóvályog a fejem... pedig alig ittam.

ÁGI

Én is szédülök.

PÖTYI

Az a rossz, amikor az ember már itt érzi. *A fejére mutat.*

ÁGI

Ja, tudom. Emlékszem, amikor Bandi először vitt el egy bárba... Skodri is ott volt, meg még valaki... nem is tudom. Ha jól emlékszem, a... nem érdekes.

PÖTYI

A Budapestbe?

ÁGI

Oda, persze. A Budapestbe. *Váltás.* De én egészen másról akartam beszélni veled. Délután mindent kigondoltam előre, de amióta betettétek ide a lábatokat, azóta a dolgok összezavarodnak. Ti zavarjátok össze. Tudod, ha te jössz elsőnek, akkor talán sikerül...

PÖTYI

Mi?

ÁGI

Gondoltam, hidegen végighallgatom Citert... Aztán jöttél te a Tigris szellemével. de még vissza tudtam táncolni. Csak amikor Bandit megláttam az ajtóban... látszott rajta, hogy baj van... és ez volt az, ami végképp megtántorított. Először ellöktem magamtól, de aztán itt benn a szobában már hagytam, hogy megcsókoljon.

PÖTYI

Valamiről beszéltek Citerrel.

ÁGI

Miről?

PÖTYI

Nem tudom. Nem értettem. Pénzről. Valami ezer forintról

ÁGI

Azt tudom, azt nekem is mondta. Ezer. *Váltás*. Délután elhatároztam, hogy szakítok ezzel az élettel...

PÖTYI

Mi az, hogy szakítasz?

ÁGI

Az ember nem bújhat ki a bőréből. Más vagyok, mint ti... Nektek persze jó, egyikőtöket se nevelték vallásosan. Tényleg, Pötyi, mit gondolsz te erről? *Kis szünet*. Sosem hittél ilyesmiben?

PÖTYI

A vállát vonogatja. Mit tudom én... Nemigen töröm ezen a fejem. Skodriék szoktak effélén rágódni, hogy ősrobbanás, miből lett a világmindenség, hogy lett ember az ember... mit tudom én.

ÁGI

Hát én még mindig annak a levét iszom, hogy az anyám így nevelt. Azt akarta, hogy apáca legyek.

PÖTYI

Furcsa mamád lehetett.

ÁGI

Hát ki megy ma apácának?

PÖTYI

Nem is tudom, lehet-e egyáltalán.

ÁGI

Azt hittem, hogy ez bűn, ez az egész Tigris... titkos újságcsinálás. Egy csomó malackodás benne... Soha nem jutott eszedbe, hogy ez bűm?

PÖTYI

Nem.

ÁGI

Most már nekem sem. Pedig délután úgy éreztem, hogy rossz útra vittetek. Jó, nem, dehogy. Csak éltünk... Igaz, Pötyi, hogy csak éltünk? Hiszen azért ember az ember, hogy éljen!

PÖTYI

Kezdi unni. Nagyon filozófus kedvedben vagy.

ÁGI

Lehet. Vagy inkább voltam. Valahogy úgy érzem, most találtam magamra. Most kezdem csak észrevenni, hogy lélegzem... vagyok... Most, ahogy felhajtottam a második pohár bort, ti meg ide rohantatok az asztalhoz, kis híján összevesztünk a pián... most éreztem a legtisztábban... ezt, hogy... szóval ezt.

PÖTYI

Mit?

ÁGI

Nem tudom... Hogy jó élni. Igen, azt, hogy jó élni. *Kintről zaj, felugrik.* Itt vannak!

A másik szobában leállítják a magnetofont, Gyepi és Gyopár be. Gyepi nyitja az előszobai ajtót az érkezőknek. A három fiú be, több palack borral.

GYEPI

Végre.

Lepakolnak az asztalra.

SKODRI

Várjatok, majd én!

PÖTYI

Hogy neked jusson a java! Ismerlek én, bátyó.

SKODRI

Még a végén tök eláztok.

CITER

Persze, falni kéne valamit.

ÁGI

Tessék, ott a konyha. Egyél, amit látsz.

CITER

Gyere ki velem.

ÁGI

Hogy megcsókolj? Itt is megcsókolhatsz.

Ági kihívó pillantásától pillanatra megfagy a levegő. Citer zavarba jön, John odakapja a tekintetét, végül Citer elneveti magát.

JOHN

Mi a túró?

ÁGI

Most nem neked mondtam.

JOHN

Vettem észre.

SKODRI

Csak nem vagy féltékeny, Johnny? Hogy ezt is megéltük!

CITER

Ha már a Kovács Micivel is lefekszik...

JOHN

Te!

ÁGI

Bandi...

JOHN

Mit művelsz?

ÁGI

Ne, nem igaz!

GYEPI

Piáljunk már, az anyátokba!

TÖBBEN

Gyerünk, hé, itt a pia, igyunk, tölts, tölts, végre.

Skodri mindegyiknek tölt, felemelik a poharukat.

CITER

Éljen a Tigris!

MIND

Éljen!

Isznak.

ÁGI

Kivörösödött arccal, megtántorodik. Éljen! Éljen! Mindenki éljen!

GYEPI

Gyopárhoz. Nem szédülsz?

GYOPÁR

Leülhetünk.

Vissza a szokott helyükre, elhelyezkednek az ágyon. A többiek most úgy állnak, hogy kétoldalt körbefogják Ágit.

ÁGI

Még az előbbi lendülettel. Mindenki éljen! Mindenki éljen!

PÖTYI

Nem ártott meg egy kicsit neked, Ági?

ÁGI

Nem kell engem félteni. Emlékszel, Bandi, amikor elvittél a Budapestbe... ment valami revü... majdnem tök pucér csajok, nagyon bírtam őket. Skodrinak csorgott a nyála. A legszívesebben beálltam volna közéjük. Rohadt jól emelgették a lábukat. Kész káprázat, álom, varázs.

SKODRI

Ági, részeg vagy, mint a segg.

ÁGI

ÉN? Dehogy. Nézd meg, hogy nem! *Pohárral a kezében felugrik a mellette lévő székre. Pillanatra megszédül, de sikerül visszanyernie az egyensúlyát. Most már innen folytatja.* Akkor voltam részeg, nem most. Mámoros ihletem volt, minden csupa sejtelem valami rózsás ködön át... Soha nem láttam ilyen csajokat, micsoda combok, atyaisten, bele kéne harapni! Ezt te mondtad, Bandi, isten bizony, égő szemmel. Kimentem pisilni a vécébe, néztem magam a tükörben, egész megijedtem, vörös fejjel, kócosan. Akkor láttatok volna! Igaz, Skodri? Te is ott voltál. Épp a Micivel voltál, épp vele. A mellettünk lévő asztalnál egy kopaszodó tag a nőjével, nyalta a csaj arcát, egyszerűen nyaldosta. Azt hittem, nem bírom ki röhögés nélkül. Mindenki hülyéket beszélt, nem számított. Kijöttünk, egy féleszű, slampos nő ült a virágtartó peremén, szidta a kurva anyánkat. Akkor hívtatok meg ünnepélyesen a Tigris szerkesztőségébe. Emlékszel, Bandi, épp leadtad az utolsó szám oltári vicceit? Na, erre koccintsunk, gyerekek! Én még nem vagyok részeg, még jöhet. *Leugrik a székről, odatolja az asztalra a poharát.* Töltsél, Skodri!

Skodri tölt. Mind állnak, Gyepi és Gyopár is, emelik a poharukat.

ÁGI

Éljen! Éljen a Tigris!

MIND

Éljen!

F ü g g ö n y

Második felvonás

A szín ugyanaz. Éjjél után. Mindenfelé a mértéktelen mulatozás nyomai: Pötyi kabátja, amelyet az ágy szélére tett, most a földön hever, az asztal alatt egy összetört pohár, a székek összevissza lökdösve, rendetlenség, az asztalon borosüvegek, néhány fel is dőlt. Amikor a függöny felgördül, Citer van a színen, John most lép be, maga után becsukva az előszobai ajtót. A szomszéd helységből tánczene hallatszik, a magnetofon szól. Citer az asztalnál áll, a borosüvegeket méregeti, pohár a kezében, megpróbál tölteni magának, de egyikben sincs.

CITER

Ellöki a poharat. Egy korty sincs.

JOHN

Letelepszik a fotelba, kis szünet után. Nem hajlandó bejönni.

CITER

Ági?

JOHN

Ági.

CITER

Mi van vele?

JOHN

Nem és nem.

CITER

Miért? Mi a helyzet?

JOHN

Képzelheted, kihányt mindent. Fogtam a homlokát a mosdó fölött. Nem irigyeltem. Feláll, keresi a cigarettáját, nem találja. Nincs egy cigid?

CITER

Volt valamikor. *Előhalássza a cigarettapaklit, odanyújtja. Tessék.*

JOHN

Kivesz egy szálat. Kösz.

CITER

Előhúzza a gyufát is, tüzet ad.

JOHN

Köszí szépen. *Citer megint a borosüvegekkel babrál. Szép kis házibuli.*

CITER

Fel se néz. Szép.

JOHN

Soha ilyen csodás szombat éjszaka... Költői vagyok, mi?

CITER

Nem is figyel rá. Legalább vettünk volna bort.

JOHN

Vettünk.

CITER

Az semmi sem volt.

JOHN

Te ittad a többet.

CITER

Honnan veszed?

JOHN

Szívja a cigarettát, de nem ízlik neki.

CITER

Egyébként Skodri itta a legtöbbet.

JOHN

Naná.

Hallgatnak.

CITER

Hol hagytad Ágit?

JOHN

A fürdőszobában.

CITER

Mit akart?

JOHN

Nem válaszol, most ő szemlézi az üres borosüvegeket.

CITER

Mi van, te is szomjas maradtál?

JOHN

Nem szól, gyűjti az erőt. Citerre pillant, kezdené, de nincs elég bátorsága. Aztán mégis belevág. Azt mondd meg nekem...

CITER

Akart tőled valamit?

JOHN

Miért kellett a z t mondanod?

CITER

Mit?

JOHN

Tudod jól. Minek... minek mondtad ki... Ági előtt!

CITER

Hallgat.

JOHN

Most jobb neked? Mit akartál? Ezt? Hogy ellökjön magától?

CITER

Nézd, John, az, ahogy ti éltek, egyszerűen erkölcstelen... Még csak nem is említetted Áginak a Micit... a másikat. Hogy van egy másik is. Micsoda hazugság!

JOHN

Még papolsz is itt nekem?!

CITER

Ez a véleményem.

JOHN

Fényes elme vagy, mondhatom. Így erkölcstelen. Nagyon jó. Hogy erkölcstelen. Ott ültünk a kád szélén Ágival, fogtam a kezét. Ellökött. Erről faggatott, hogy mi van, erről a mondásodról. Egyből mindent felfogott. *Most támad.* Hogy képzelted? Ki jogosított fel rá? Mi vagy te? Milyen alapon ítélsz? Nem tartozik rád! Hogy mersz beleszólni? Erkölcsi alapon? Elárulni a barátodat, kigúnyolni, elmarni a csaját, az egyetlen fix pontot az életében! Észnél vagy?!

CITER

Hallgat.

JOHN

Ott ültünk a kád szélén. Már undorodott tőlem. Magamhoz húztam, újra ellökött. Hogy már délután eldöntötte. Erre kiabálni kezdtem, nyilván ide is behallatszott. Életemben nem üvöltöttem így. A fájdalomtól. Mindent. Kovács Micit, pénzt, ezer forintot! Mindent a szemébe vágtam. Át akartam ölelni. És megfojtani. Elhiszed, hogy képes lettem volna megfojtani? *Kis szünet.* Hol a cigim? Adjál még egy szálat.

Citer szó nélkül előhúzza a paklit, odanyújtja, John kihúz belőle egy szálat, Citer tüzet is ad, John rágyújt. Állnak egymás mellett, Citer a földet bámulja.

És nem jön be ide, az istennek se. „Gyere be velem, Ági. Szépen kérlek.” Csak rázta a fejét, nekitámaszkodott a hideg csempének. Ezt akartad? Miért köptél be, miért áztattál el?

CITER

Nem tudom.

JOHN

Megint a fotelban, néhány szippantás után elnyomja a cigarettát. Szédülök. Olyan szar ez a cigi, hogy forog a gyomrom tőle.

CITER

Minek szívtad le.

JOHN

Nem válaszol.

CITER

Mindig ilyen voltál...

JOHN

Én szeretem Ágit, én igazán szeretem!

CITER

Ezt csináltad folyton. Te leszel a menő, a nagy vagány, aki cigizik, aki káromkodni tanítja a szerelmét, és...

JOHN

Félbeszakítja. Nem úgy van az, Citer!

CITER

Befejezi. És összeomlassz, paff!

JOHN

Nem érted az egészet! Hát micsoda ősz volt ott a Vorosilov út fái alatt... mintha örökre megmaradna a verőfény... minden délután ott bóklásztunk, dumáltunk, megcsókoltam, újra megcsókoltam, újra, simult hozzám, éreztem a testét a ruhán át, kívánt, engem kívánt, örült érzéki játék lett az élet, és még csak azt se tudta, melyik szó igazából mit jelent. Persze hogy elmagyaráztam. Még, még! Mindent tudni akart. Beavattam. Hogyne avattam volna be! Átöleltem, csókoltam, nem kellett sok. *Feláll, egyre nagyobb hévvel.* Itt hevertünk ezen az ágyon. Persze akkor is ellenkezett. A bugyiját azt ne, azt nem engedi. Valahogy mégis megtörtént, beteljesültünk. Olyan király voltam, hogy na. Éreztem, hatalmam van. Hogy ő az enyém! Hogy élek! Hát miért kell most elveszítenem? Miért lökött el? Mi dolgozik benne? Miért nem hisz a saját érzéseinek? Min töri a fejét? Mi az, hogy már délután? Előre tudta? Ki teszi ezt velem? Ki parancsol a világban? A nagyapám szentül hitt benne, hogy az ember sorsa meg van írva az égben. Predesztináció, vagy mi. Kinevettem. Hogy lehet egy öregember ennyire gyerekes! Most mégis eszembe jut, amit a végzetről mesélt. Hogy van egy pont, ahol már nem vagy a magad ura. Ezt én is megéreztem, amikor Ági az enyém lett. És most elveszítem? Hogyan?

CITER

Az. És közben a Kovács Micivel is...

JOHN

Nem igaz!

CITER

Hogyhogy nem igaz?

JOHN

Nem igaz!

CITER

Az előbb mesélted.

JOHN

Az még előtte történt. Másodikos voltam, akkor... Mici volt az első. Skodri ismertetett össze minket. És én már rég szakítottam vele, de ő folyton visszajött.

CITER

És az a hat héttel ezelőtti?

JOHN

Egyszer! Csak egyszer. Nem is rajtam múlt, ő jött fel... Másnap szilveszter, itt mulattunk Áginál.

CITER

Hát ez az.

JOHN

Egyetlen alkalom! És most azzal jön, hogy gyereke lesz. Nem igaz! Nem tettem semmit. Ági nem is tudna semmiről. Ha te nem áztatsz el...

CITER

Úgyis megtudta volna.

JOHN

Honnan?

CITER

Erre mondják, hogy végzet, pont erre.

JOHN

Ne már!... Hát én is ember vagyok, nézz rám, és... *Szinte meggörnyed Citer előtt, a sírás határán.* Én szeretem Ágit! Én elpusztulok nélküle, megrohadok, jaj! *Lezuhan az asztal melletti székre, feje az asztalon, jajgat.*

CITER

Tanácstalanul nézi, bizonytalan léptekkel elindul az ajtó felé. Behívom Ágit. *Ki.*

JOHN

Egy idő után feláll, körülnéz, nyújtózkodik, nyugodtnak tűnik. Úgy látszik, megőrültem.

PÖTYI

A másik szoba felől be. Mi van? Mit csinálsz itt?

JOHN

Nem válaszol.

PÖTYI

Közelebb lép. Mi van Ágival?

JOHN

Kösz, megvan.

PÖTYI

Mi történt vele?

JOHN

Kihányt mindent, de most már oké, köszöni szépen az érdeklődésedet. Kicsit megártott neki a pia.

PÖTYI

Gyere csörögni, John.

JOHN

Nem.

PÖTYI

Bekrepált a magnó, Skodri leállt, javítja. A rádión sikerült behozni egy bitang jó adót, hallhatod. És nekem nincs kivel. Most rázzak egyedül?

JOHN

Nem megyek.

PÖTYI

Miért?

JOHN

Nem.

PÖTYI

Na gyere, igazán...

JOHN

Nem, na.

PÖTYI

Most mit ordítasz. Kértelek, hogy gyere táncolni.

JOHN

Várom, hogy Ági bejöjjön.

PÖTYI

Kutakodva. Összevesztetek?

JOHN

Na és? Össze.

PÖTYI

Hát akkor gyere táncolni.

JOHN

Nem.

PÖTYI

Legalább féltékeny lesz rád. Meg is csókolhatsz, ha akarod. Akkor, amikor látja. Ha látja, hogy táncolsz, majd jön ő is. *Gyors, fülbemászó dallam a rádióban, John lába önkéntelenül is megrándul.* Na, gyere.

JOHN

Csak ezt az egy számot.

Mindketten el. Néhány pillanatig senki sincs a színen, csak a zene megy. Nem tart sokáig ez a szám, hamar vége. Abban a pillanatnyi szünetben, ami a következő számig eltelik, nyílik az előszobai ajtó, belép Ági, nyitva hagyva az ajtót. Megáll, végignézi a szobán, csodálkozik, mert nem talál senkit. Átpillant a másik szobába, a táncolókat figyeli. Ekkor jelenik meg Citer a nyitott ajtóban. Ági előrébb lép, odébb, a kályhához, utat enged a fiúnak. Háttal a kályhának támaszkodik, élvezzi a meleget. Citer is átnéz a táncolókhöz, majd előbbre jön. Megáll az asztalnál. Épp szólni akar, amikor Ági megszólal.

ÁGI

Melegsik. Hideg van.

CITER

Igazi februári zimankó. *Kis hallgatás.* Azt hittem, John itt lesz. De látom, elment csörögni.

ÁGI

Nem baj. *Kis szünet után.* Olyan furcsa most, Citer. Úgy érzem magam, mintha kicseréltek volna. Nem is tudom, hogy voltam képes az előbb arra... Figyeltél? Fogalmam sincs, milyen voltam. Minden más lett.

CITER

Mitől?

ÁGI

Mintha álmodnék. Mintha nem is velem történt volna. Ott fenn pózoltam a széken. Most egész őszintén, Citer, mit gondoltál rólam?

CITER

Mondtam, hogy ne gyújts rá.

ÁGI

Az már mindegy, legalább kijött az egész. Bandi fogta a homlokom, nyomta hátra, én meg... Brrr, de rossz volt. Már attól is borsószik a hátam, ha a mosdóra gondolok.

CITER

Ilyenkor ez van.

ÁGI

Azt mondtuk, ez az utolsó szerkesztőségi ülés.

CITER

Azt.

ÁGI

És az utolsó házibuli.

CITER

Miért? Csak nem kerülünk börtönbe! Ha kirúgnak, attól még bulizhatunk.

ÁGI

Kis szünet után. Ott ültünk a kád szélén, azt hittem, menten elájulok.

CITER

És?

ÁGI

Irtóztam tőle. Ahogy kezdtem visszanyerni az erőmet, egyszerre belém nyílt, amit mondtál. Akkor fel sem fogtam, kezemben a pohár pia, egyiket a másik után, hogy elveszítsem... magamat... az önkontrollt, vagy hogy mondják. Hogy ne tudjak semmit! Csak ott a kád szélén fogtam föl. Ahogy fogta a kezem, tornyosult bennem az undor, egyre jobban. Eszembe jutott a délután, ahogy anyu képe előtt fogadalmat teszek. Közben az egész szervezetem búzlott a piától. És az ordibálásom a szék tetején! Egyfolytában az visszhangzott bennem. Egyszerre belém mart, amit mondtál. A Mici. Ellöktem magamtól, ő meg annál inkább át akart ölelni. Újra meg újra. Erről beszélj, Bandi, erről!

CITER

Nagy szemétség volt tőlem, hogy elszóltam magam. Mégis csak a barátja vagyok, nem? Miért kellett belekevernem a Kovács Micit? Végképp mellékvágányra futottunk. A Tigrisről kellene beszélünk.

ÁGI

Már senkit sem érdekel a Tigris. *Törött poharat talál az asztalon.* Ezt ki törte össze?

CITER

Te.

ÁGI

Én? Nem emlékszem.

CITER

Még bor is volt benne.

ÁGI

Tényleg?

CITER

Nem sok, de kilöttyent, ahogy leejteted. *Ő is az üvegcserepeket szedegeti az asztalon.* Eredetileg csak az apám mondogatta, hogy legyek orvos. De én tényleg az akarok lenni. Már gyerekkorom óta, hatéves korom óta orvosnak látom magam. Fehér köpenyben, fehér ágyak közt. Mondjuk, sebész, én lennék főorvos, vezetném a vizitet, magyaráznék a többi orvosnak meg ápolónőnek. Tizenegy voltam, amikor egyik haveromtól kaptam egy könyvet. Abban a könyvben olvastam egy délamerikai dokiról, mindig olyan szerettem volna lenni. Forradalom volt, és ő operálta a sebesülteket, fehér köpenyben, nagy barna hajjal – pontosan emlékszem, ahogy le van írva –, a fehér köpenye végig megvolt. Aztán ötvenhat őszen, tudod, barikádöt építettünk az utcánkban, hogy megállítsuk a tankokat. Feszítővassal szedtük föl az utca kövét. Az egyik srác aktatáskában hozta a löszert, magához szorította. Nekem meg a Nyomorultak jutott eszembe, az a kis srác a filmben, aki ott esik el a barikád előtt. Olyan akartam lenni. Beállt egy tank, kezdte szétlőni a barikádöt. Én meg felmásztam, kitűztem a zászlót. Piros-fehér-zöld, lobogott a szélben, piros-fehér-zöld. A többiek ordítottak velem, hogy minek mentem fel. A földhöz vágott a svung, akár egy rongyot. Napokig feküdtem egy nőnek a lakásán a sebesülésemmel, aztán úgy szöktem meg tőle, hogy utánam kiáltott: „Hát ez a hála?!” Lapultam a falhoz, úgy osontam haza, mert még akkor is lövöldöztek. *Kis szünet, nevetéskéle az arcán, zavart mosoly.* Furcsa volt nekem a vallásosságod, Ági. Én sosem hittem ilyesmiben, legfeljebb egészen kicsi koromban, de akkor minden mesét beszoptam. A barikádön eszembe is jutott, hogy meghalok, és nincs isten, aki igazságot tegyen... Ha arra gondoltam, hogy orvos leszek, abban igen, abban hittem, tudtam, hogy az akarok lenni. És most tessék, lebuktunk, ennek is vége. Nyilván kirúgnak, engem biztosan, annyi malackodás és sértés volt abban a lapban.

ÁGI

Pedig én le akarok érettségizni.

CITER

Elneveti magát.

ÁGI

Ne ne vess. Ma délután megígértem anyunak, hogy leérettségizem. És be kell tartanom az ígéreteimet. *Lelkesülten.* Citer, én hiszek, hiába, hogy ti nem, én hiszek! Egyszer elmentünk nyaralni egy kis faluba, fenn a hegyekben, a Mátrában, azt hiszem. Volt ott egy aprócska kápolna, anyuval minden nap betértünk oda... Csak egy pap volt ott szolgálatban, reggel misézett, talán reggel nyolckor. Egyszer láttuk az egyik hegyormon, ott jött reverendában, talán valami betegtől, megállt, a sziklákat nézte... vagy a horizontot, sose felejttem, szél fúj, lobogott a fekete szoknya rajta, felemelte a kezét, hatalmasra nőtt az alakja.

CITER

Hogy te mikre emlékszel...

ÁGI

Itt van bennem.

CITER

Halkan, bizonytalanul, vallomásként. Ági, nem is tudom, csak most kezdem felfogni... úgy érzem, kerestem valamit. Ma is. Összejöttünk, hogy megbeszéljük, mi lesz. Eddig olyan jól megvoltunk, a sulis pincéjében tartottuk a szerkesztőségi üléseket, külön kis kamrát rendeztünk be magunknak, nagy hecc volt. El se tudtuk képzelni, hogy ne tartsunk össze!

ÁGI

Lehet. De ez akkor is az utolsó házibuli. *A másik szoba felé.* Táncolnak, látod, ráznak, mint a hülyék. John is... *Megáll ennél a szónál.* John. John. Így fogom szólítani.

CITER

Olyannak láttalak ott a templomban, mint a sulibálon, a rózsaszín ruhádban. *Ági háta mögé lép, megérinti a vállát.* Ági...

ÁGI

Elhúzza magát. Na ne bántsál, Citer.

Hallgatnak.

CITER

Ági, kérhetek valamit?

ÁGI

Lehajtja a fejét, hosszan nem szól. Amikor végre felnéz, megvonja a vállát, „nekem mindegy”. Kérhetsz.

CITER

Ne szólíts engem Citernek.

ÁGI

Hát? Nem is tudom már a rendes neved. Bíró László, igaz?

CITER

Bólint.

ÁGI

Próbálgatja. Laci... László... Laci, Laci. Na jó. Legyél Laci. Nevet. Nekem mindegy, Laci. Mesterkélte természetességgel. Laci, nekem mindegy.

CITER

Az arcán zavart boldogság, szerelmes csillogás.

ÁGI

Nem akarja észrevenni. Na, most már tényleg jó lenne megbeszélni, mi lesz hétfőn.

CITER

Eltűnik arcáról a ragyogás. Itt az ideje, valóban.

Hallgatnak. Skodri be.

SKODRI

Mi van, mi lesz? Már jár a magnó.

Egyikük sem válaszol. Ági rakosgatja az asztalon a poharakat, Skodri közelebb lép, de Ági váratlanul ki. Skodri Citerre néz, kérdően felhúzza a szemöldökét.

CITER

Megvonja a vállát. Semmi. Előhalássza a cigarettáját.

SKODRI

Engem is megkínálhatsz.

Ági be egy tálcával. Nagy gonddal rápakolja a tálcára az asztalon lévő üvegeket, poharakat, az összetört pohár cserepeit is. Leteszi a tálcát az egyik székre, lerázza a terítőt, és szépen visszateszi, kisimítja. Citer rágyújt, Skodri is. Ági a tálcával ki, nyitva hagyja az ajtót. Citer odalép, a lábával belöki.

SKODRI

Ennek meg mi baja?

CITER

Egy kicsit dilis. Amióra behoztam a fürdőszobából, ilyen dilisen viselkedik.

SKODRI

Ha tudnátok, a másik szobában milyen bitang jó hangulat van! Itt meg úgy jártok- keltek, mint egy kriptában.. *Ági be, most behúzza maga után az ajtót. Ágihoz. Gyere táncikálni, Ági.*

ÁGI

Nem megyek.

SKODRI

Rohadt jó a hangulat.

ÁGI

Odapillant. Akkor sem.

SKODRI

Nekem nyolc. *Letelepszik az ágy szélén.*

Ági tovább rakodik az asztalnál, igazgatja a székeket. Citer a kályha melletti fotelhoz megy, szólna, de mégsem, leül.

ÁGI

Fel se néz a rendezkedésből. Gyopárral mi van?

SKODRI

Megvan jól.

ÁGI

Aludt?

SKODRI

Aha. Halál klasszul járja most. Egy csajjal se lehet úgy rázni, mint vele. A vérében van a ritmus.

Hallgatnak.

ÁGI

Ideje volna megállapodni, hétfőn mit teszünk.

CITER

Tizenegykor jelentkeznem kell a dirinél.

SKODRI

Tőlem... tőlem aztán megállapodhatunk. Egyébként fogalmam sincs, miben kellene megállapodnunk.

ÁGI

Azért jöttünk össze, hogy ezt megbeszéljük. Tudod jól, miről van szó.

CITER

Feláll, át a másik szobába. Majd én szólok nekik. El.

SKODRI

Kiröhögik majd, hogy megőrült. Persze meg lehet őt érteni, végül is az ő bőrére megy a játék.

ÁGI

Orvos akar lenni.

SKODRI

Én meg jogász.

ÁGI

Akkor mi a túrónak csináltátok ezt a hülye Tigris?

SKODRI

Értetlenül. De megjavultál, Ági!

ÁGI

Hát igen. Így is lehet mondani.

Hallgatnak. A másik szobában leállítják a zenét, vidám társaság be: John, Pötyi, Gyopár, Gyepi, végül Citer.

GYEPI

Na mi van, elvtársak, mi van, értekezlet?

Mind nevetnek, csak Ági nem.

SKODRI

Feláll. Tessék, foglaljatok helyet...

Leülnek. Citer a kályha és a szekrény közti fotelbe, John a másikba, Pötyi az ablakhoz húz egy széket, oda. Gyopár és Gyepi az ágyra. Skodri az asztalnál egy székre, nem messze Ágitól. Ági már kihúzott magának egy széket, arra.

GYEPI

Kezdhetjük.

PÖTYI

Fennhangon. Na igen. Javasolom, hozzunk valami határozatot arra nézve, hogy Citer mit mond holnap a dirinek. Aztán menjünk vissza rázni. És főleg Ágit is be kell...

ÁGI

Hagyjál, Pötyi...

PÖTYI

Toppant a lábával. De igenis, jössz.

JOHN

Skodrinak. Na lám, milyen erőszakos húgod van.

SKODRI

Egyszerre mintha eszébe jutna valami, elkomorul. Neked meg milyen jó a kedved.

JOHN

Roszzat sejt Skodri szavai mögött, de nem akarja tudomásul venni. Miért?

GYEPI

Csodálkozva Skodrinak. Pötyi a húgod? Azt hittem a csajod.

PÖTYI

Hát ez jó!

GYOPÁR

És akkor hogy a francba jártok mind a ketten negyedikbe?

GYEPI

Biztos ikrek.

SKODRI

Dehogy, vesztettem egy évet.

JOHN

Az más. Az asztalt nézi. Szemétség, hogy a poharakat elraktátok.

SKODRI

Úgyszincs több pia.

JOHN

Legalább vizet innánk.

GYEPI

Hát azt csak igyál te.

CITER

Én például harapnék valamit.

PÖTYI

Menj ki a konyhába, és harapj.

SKODRI

Bocs, de most értekezlet van. Egyébként én is éhes vagyok.

JOHN

Helyes. Hozzatok kaját..

CITER

Előbb az értekezlet.

GYEPI

Gyopival még akarunk egy jót rázni.

GYOPÁR

Nekem mindegy.

GYEPI

Unod?

GYOPÁR

Voltam már sokkal jobb bulin is..

ÁGI

Tulajdonképpen nem is a buli kedvéért jöttünk itt össze. Citernek holnap jelentkeznie kell az igazgatói irodában.

CITER

És egyelőre fogalmam sincs, mit fogok mondani.

JOHN

Szerintem marhaság vallani, mert nagyobb bajunk akkor sem lesz, ha nem vallunk be semmit.

GYEPI

Mit kellene bevallani?

JOHN

Azt, hogy te is benne voltál. Végző soron az a leghelyesebb, ha mindenki a saját lelkiismerete szerint...

GYEPI

Én nem érzem magam bűnösnek...

GYOPÁR

Én se!

SKODRI

Én se.

PÖTYI

Én se.

CITER

Marhaság!

JOHN

Nem marhaság.

SKODRI

Szerintem az volna a legokosabb, ha holnap mind a heten lemennénk az irodába. Utóvégre nem hagyhatjuk, hogy Citer egyedül vigye el a balhét.

PÖTYI

Hogyne, és Szenczy? A Szenczy is írt a lapba!

GYOPÁR

Lívia is!

JOHN

A Horváth is írt!

GYEPI

Szerintem ez már csak azért sem jó, mert a Pongrácz egész biztosan erre számított, amikor Citert elengedte. Hogy annyi betyárbecsület csak van bennünk, hogy lemegyünk, jelentkezünk.

CITER

Tulajdonképpen az egész iskola írta a Tigris.

ÁGI

Ez nem igaz. Rengetegen nem is tudtak róla.

Csend. Mintha Ági szavai lehűtenék az izgatott társaságot. Jó ideig senki sem szólal meg.

PÖTYI

Igazán csak a negyedikben van elterjedve.

SKODRI

Főleg nálatok, meg a mi osztályunkban.

CITER

Mi kezdtük.

PÖTYI

Skodrihoz. Mióta te benne voltál a buliban, azóta mi is olvastuk. Én vittem mindig be... *Ágihoz.* Igaz, Ági? Habár neked nem is mutattam, olyan szolid kislány voltál.

ÁGI

Jobb lett volna, ha John se mutatja meg, és úgy maradok.

SKODRI

Szúzen, mi?

JOHN

Kuss, az anyád!

SKODRI

Mi a baj?

ÁGI

Most ereje van, Fölénnyel, Johnt is lekörözi. A legjobb, ha mind megtudjátok, és minél előbb. Én a magam részéről döntöttem. És ha ti nem érzitek magatokat bűnösnek, mert a bűn... az megfoghatatlan, olyan elillanó valami... én akkor is érzem, hogy jobb lett volna, ha nem tesszük.

GYEPI

Na ezt majd a dirinek mondjad.

GYOPÁR

Odalépsz elé, és ekképpen szólasz: Igazgató úr kérem, én minden bűnömet megbántam... és jó útra térek.

Nevetnek.

ÁGI

Komolyan mondom.

JOHN

Durván. Na jó, adjál ezer forintot, aztán mondhatod, ahogy akarsz.

GYEPI

Meghülyültél?

PÖTYI

Lottózzál!

SKODRI

Johnhoz. Szeretnék beszélni veled, John.

JOHN

Mit?

CITER

Áginak. Azt hiszed, hallgatnak rád, ha megbánod a bűneidet?

GYEPI

Téged viszont úgyis kirúgnak.

CITER

És miért csak engem?

GYEPI

Neked már tök mindegy. Nekem viszont semmi hasznom abból, ha...

ÁGI

De igen. Ha tagadni fog, sokkal keményebbek lesznek. És nem szívbajosak, úgyis kiderítik az igazságot.

Hallgatnak.

SKODRI

Ez az egész vita hiábavaló. Lemegyünk holnap az irodába, és lesz, ami lesz. Nem tehetünk mást. Azt hiszem.

PÖTYI

Menj csak te!

GYEPI

Miért akarsz mindannyiunk nyakába kötelet dobni?

SKODRI

Gyávák vagytok.

GYOPÁR

Nevet. Mindjárt a főbelövésnél tartunk.

CITER

Mindenki gyáva, ez természetes.

SKODRI

Nem igaz!

GYEPI

Nem!

JOHN

Te vagy a gyáva természetesen.

ÁGI

Határozottan megismétli Citer szavait; rejtett mérkőzés zajlik Ági és John között.
Mindenki gyáva, ez természetes.

CITER

Utóvégre az életünkről van szó. Ha én nem mehetek az orvosira, nem tudom, mi lesz velem. Négy éve... nem is négy, nem tudom, hány éve úgy képzelem el az életemet, mintha ez elintézett dolog lenne. És most egyszerre minden felboruljon? Nem is az, hogy kirúghatnak érettségi előtt. De mihez kezdek magammal, ha a sulis nem ajánl az orvosira? Soha nem vesznek fel ajánlás nélkül.

GYEPI

Már pedig ajánlani úgysem fognak.

GYOPÁR

Egyelőre örülünk, ha leérettségizhetünk.

PÖTYI

Gyopárnak. Téged úgyis megvágna.

CITER

De én nem tudok erre így legyinteni!

GYEPI

Hadarva. Tehát összefoglalva, nem megyünk le, és kész.

SKODRI

Lemegyünk! Akármit hordtok össze, nincs más lehetőségünk. Mit vitatkozunk, ha nincs más lehetőségünk?

JOHN

Azt hiszed, Citer ezzel ki lesz segítve?

GYEPI

Csak mi ülünk bele a pácba.

JOHN

Erről van szó!

SKODRI

Akkor sincs más lehetőségünk.

GYOPÁR

Hogyne lenne...

GYEPI

Fingom sincs, mit ragaszkozsz ehhez a hülye ötlethez.

SKODRI

Mert ragaszkodom.

CITER

Menjünk le mind, gyerekek, menjünk le mind.

GYEPI

Minek?

PÖTYI

Rendben!

JOHN

Adjatok ezer forintot!

GYEPI

Felpattan. Hoppá, Gyopi, gyerünk! Egy jó bugibugi kéne. Ti meg csak tárgyaljatok tovább. El a másik szobába, zene.

SKODRI

Utánuk ered. Ne nyúljatok a magnóhoz!

PÖTYI

Én is megyek.

ÁGI

Ne!

CITER

Az istenit, csináljatok már valamit!

PÖTYI

Gyere, gyere, rázzunk egyet... *Húzza magával Citert, el.*

JOHN

Ágihoz lép, bátortalanul. Ági...

ÁGI

Hidegen. Mit kívánsz?

JOHN

Nem akartál beszélni velem?

ÁGI

Nyugodtan beszélhetünk.

Hallgatnak.

JOHN

Nem szabad ilyennek lenned.

ÁGI

Mit fogsz vele csinálni?

JOHN

Nekem csak te számítasz. Nekem más nem kell, csak te, igazán.

ÁGI

Inkább azon törd a fejed, most mit kezdesz vele.

JOHN

Nem is lesz gyereke. Csak úgy mondja.

ÁGI

És honnan szerzel ennyi pénzt?

JOHN

Majd szerzek.

ÁGI

Új lélegzettel. Nézd, Bandi... John... tudomásul kell vened, hogy most minden megváltozik. Elhatároztam magam, döntöttem, megcsinálom. Lesz erőm, meglátod

JOHN

Megölöm, megfojtom vagy... Mit tegyek?

ÁGI

Ebben a szobában aludtam akkor is, amikor anyu még élt. Az jut most eszembe, hogy egyik este az élet titkairól beszéltünk. Ő mondta így. Hosszan magyarázta nekem, hogy a bizalom a lényeg. Ha istenben bízol, magadban is bízni fogsz. Segít neked, mondta, és megszorította a kezem. Most is érzem a keze szorítását. Érzem, hogy meg kell találnom az elvesztett istent. Hogy lábra álljak.

JOHN

Hülye vagy, Ági. Hát nem is hiszel benne.

ÁGI

Akkor is.

JOHN

Akkor is?

ÁGI

Ti ezt nem értitek, John... Most már nekem is John leszel, úgyis mindennek vége köztünk, ezt el kell fogadnod. Lábra akarok állni.

JOHN

Citer miatt van minden. Az egész őmiatta van.

ÁGI

Nem.

JOHN

Ha ő nem mondja azt, nem történt volna semmi.

ÁGI

Ne hidd.

JOHN

A barátom. Jó, mi? A legigazibb barátság az egész suliban. Büszke voltam rá, hogy ő a barátom. Én mindig tétováztam, bizonytalan voltam, ő mindig nagyon határozott. Mindig tudta, mit kell tenni. Most is tudta.

ÁGI

Mentegetőzve. Azt hiszed... azt hiszed, hogy a z é r t tette?

JOHN

Nem érti. Hogy? Mi?

ÁGI

Azért, mert... *Rádöbben, hogy John még semmit sem sejt Citerrel való kapcsolatáról, elhallgat.*

JOHN

Utálok, mint a szart. Ki kéne dobnom innen a lakásból, kiutasítani, menjen, tűnjön el... Őmiatta történt minden! Minden!

ÁGI

Nem. Teljesen nyugodt lehetsz, hogy nem. Nekünk szakítanunk kellett. Már délután tisztában voltam vele. *Sarkonfordul, ki az előszoba felé.*

JOHN

Utána kap, utánalép. Ági... Ági... Nincs ereje Ági után menni. Átpillant a másik szobába, a táncolókat nézi.

SKODRI

Be, Johnra pillant, beljebb jön. Ági hova ment?

JOHN

Nem tudom.

SKODRI

Beszélnem kell veled.

JOHN

Mit akarsz?

SKODRI

Fenn volt nálam.

JOHN

Kicsoda?

SKODRI

Kovács Mici.

JOHN

Mikor?

SKODRI

Most.

JOHN

Most?

SKODRI

Igen.

JOHN

Ma este?

SKODRI

Ezért jöttem később.

Hallgatnak.

JOHN

És mit akart? Minek ment fel hozzád?

SKODRI

Rólad beszélünk.

JOHN

Rólam?

SKODRI

Képzeld. Szerelmes beléd. Esküdözött, hogy imád, hogy csak téged akar... és hogy beszéljek a fejeddel.

JOHN

Velem?

SKODRI

Hogy vedd feleségül.

JOHN

Micsoda?

SKODRI

Vedd feleségül. Miért ne? Nem hallottál még ilyet?

JOHN

Ez hülyeség, ez... ezt én... nem is képzeltem. Neked mondta?

SKODRI

Ne izgulj annyira.

JOHN

Egyenesen neked?

SKODRI

Mondom, ne izgulj. Beszéltem vele. Azért nekem is van eszem. Úgyhogy ne izgulj.

JOHN

Leül. Mi volt?

SKODRI

Alig ismertem meg. Fogalmam se volt, mit akar.

JOHN

És miért épp hozzád?... Nem értem.

SKODRI

Azt hiszem, engem ismert a legjobban... Mindig jóban voltam vele, akkor is, ha untam... Azelőtt rengeteget dumáltunk.

JOHN

Kezd türelmetlen lenni. És? És aztán?

SKODRI

Leültem vele megint lötyögni egy kicsit. Kérdezgettem. Nem is olyan rossz bőr.

JOHN

Na és?

SKODRI

Mondom, na!

JOHN

Tudod, hogy én is épp nála voltam... vagyis hozzá akartam menni...

SKODRI

Mikor?

JOHN

Ma. Este nyolckor. De már nem volt otthon. Beszélni akartam vele, képzeld el...

SKODRI

Miért?

JOHN

Azt írta, képzeld el, azt írta, hogy...

SKODRI

Elneveti magát. Megijedtél, mi?

JOHN

Mitől?

SKODRI

Attól, amit írt.

JOHN

Én?

SKODRI

Gyereke lesz.

JOHN

Felugrik. Nem igaz!

SKODRI

Nyugodtan. Igaz.

JOHN

Kiabál. Nem!

SKODRI

Igaz.

JOHN

Nem is volt orvosnál!

SKODRI

Volt.

JOHN

Nem volt!

SKODRI

Feláll, mögéje lép. Tegnap volt orvosnál, elvitte az egyik barátnője egy ismerős nőgyógyászhoz. Most már egészen biztos, hogy gyereket vár. Hat hete volt fenn nálad, igaz? Minden megegyezik.

JOHN

Még tiltakozni akar, hirtelen mozdulattal szembe kerül Skodrival, látja a szemében, hogy igazat mondott, már a tiltakozáshoz sincs ereje. De hisz...

SKODRI

És fél.

JOHN

Mi az, hogy fél?

SKODRI

Fél. Ilyet még nem hallottál? Fél a késtől. Meg a műtőtől, a vizsgálatától, a kínos kérdésektől, meg mit tudom én. Vedd el feleségül!

JOHN

Megvesztél? Ezért az örültségért?

SKODRI

Te csináltad.

JOHN

Én?

SKODRI

Te.

JOHN

De ha nem tehettem mást!

SKODRI

Ne ordíts velem. Mi az, hogy nem tehetél mást? Hülye vagy, barátom, kis taknyos. Gondolhattam volna, amikor bemutatattalak neki.

JOHN

Nyafogva. Szamárság volt, idiotizmus... az egész egy hülyéskedés. Nem mondtam, hogy nem szeretem, nem akarom, de... bolondság volt, nem igaz. Amikor Ágit megismertem, már rég szakítottam vele. Hónapokkal előtte történt... Aztán persze még találkoztunk.

SKIDRI

Gondolom.

JOHN

De én igazán nem akartam. Csak Ági kell nekem, senki más. Ő jött fel hozzám, nem volt otthon senki. Kunyerált, és... és... muszáj volt engedni. *Tehetetlenül.* Nem tehetek róla.

SKODRI

Dehogynem.

JOHN

De nem.

SKODRI

És Ági?

JOHN

Mit akarsz vele?

SKODRI

Ő tudja már?

JOHN

Épp ez a legbosszantóbb, nem érted! Én közöltem veled. Amikor hányt, aztán ültünk a kád szélén, elkezdtem kiabálni. Jól beolvastam neked. Mindent. Nem is tudom, ütni akartam rajta. Meg tudtam volna ölni. Még ő lökött el! Volt képe hozzá! Hát a szemébe vágtam... mindent! A Mici-féle levelet! Amit csak el tudsz képzelni. Érted? És újra ellökött. Örökre. *Hangosabban*. Nem tudom, ki parancsol itt? Ki büntet engem, és miért? Mitől dől össze minden? Meg voltam győződve, hogy már soha semmi nem választ el minket... soha, semmi, érted? Ki szakíthatja el tőlem?

SKODRI

Mici.

JOHN

Nem igaz.

SKODRI

Mici, na. Gyereket vár.

JOHN

Még meg lehet csinálni, hogy...

SKODRI

Ha belemegy.

JOHN

De meg lehet.

SKODRI

Odébb lép. Ne ordíts a fülembe.

Hallgatnak.

JOHN

Citer is volt veled.

SKODRI

Honnan veszed?

JOHN

Volt.

SKODRI

Nem is igaz.

JOHN

Mici elmondta.

SKODRI

Mikor?

JOHN

Három hónapja. Vagy négy, nem tudom.

SKODRI

Hülyeség.

JOHN

Megtörtént.

SKODRI

Akkor is gyereke lesz.

JOHN

Te is voltál vele!

SKODRI

Mi? Mit akarsz?

JOHN

Voltál vele!

SKODRI

Pofon vágja Johnt.

JOHN

Hátra tántorodik. Te!...

SKODRI

Tudod, mikor voltam vele utoljára? Egy évvel ezelőtt. Értem?

JOHN

Félszemmel, alattomosan néz Skodrira, egyre hátrál, leül az ágyra.

SKODRI

És jól jegyezd meg, hogy semmi közöm az egész ügghöz.. Köszönd meg, ha egyáltalán közvetítek. Oké? És nem keversz bele a mocskos dolgaidba. Beszéltem a fejével. Nekem is van eszem. Elmagyaráztam neki, hogy nem kell annyira félnie. Naponta száz meg száz abortuszt végeznek a világon. És ha túl lesz rajta, röhögni fog az egészen. Azt mondta, jó, elmegy. Meglehetősen bizonytalanul, de megígérte. Ezzel hagyott ott.

JOHN

Tényleg?

SKODRI

Mondom.

Már jó ideje nincs zene a másik szobában, most egyszeriben felhangzik a Kék Duna keringő, feltűnően hangosan. Lehalkítják.

GYEPI

A hangja odaátról. Most aztán már állj le, Citer. Meghülyültél, hogy keringőzni akarsz?

Hirtelen felhangosodik a keringő, majd teljesen elhallgat. Gyepi feltűnik az ajtóban.

GYEPI

Be, visszaszól. Elmegyünk. Gyere, Gyopi.

SKODRI

Mi van?

GYOPÁR

Szintén be, belecsimpaszkodik Gyepibe. Ez nem buli.

GYEPI

Elmegyünk. Közelebb lép, húzza magával Gyopárt. Tiszta hülye ez a Citer. Nyomja az erkölcsi dumát, most meg keringőzni akar. Mondtam, kártyázzunk, de zsugázni se tud

rendesen. *Gyopárhoz. Gyere, Gyopi, lelécelünk, benézünk a Békébe. Johnhoz. Hol az Ági?*

JOHN

Feláll. Nem tudom.

GYEPI

Ez nem házibuli, hanem egy nagy túró. Még egy jót rázni se lehet.

GYOPÁR

Hol az Ági?

SKODRI

Kiment.

Pötyi és Citer szintén be a másik szobából.

GYEPI

Elmegyünk, szevasztok.

Gyopár és Gyepi el. Citer vissza a másik szobába, ismét szól a Kék Duna keringő, nem túl hangosan.

PÖTYI

Ági hol van?

SKODRI

Kinn.

PÖTYI

Mit csinál?

Nem válaszolnak. John visszaül az ágy szélére, Skodri az asztalterítőt igazgatja, amit az előbb összegyűrt. Kintről hallani, hogy Ági bezárja az ajtót Gyepiék után. Pötyi vissza a másik szobába. Ismét félbeszakad a Kék Duna keringő, épp amikor Ági be az előszoba felől. Behúzza maga mögött az ajtót, végigpillant a szobán, John is, Skodri is őt figyeli. Citer és Pötyi szóváltása a másik szobából.

CITER

De.

PÖTYI

Nem, na!

Ott állnak már az ajtóban.

ÁGI

Hamis felsőbbsséggel. Ti is hazamehettek. Mind. Úgyis ez volt az utolsó házibuli, és éjfél jól elmúlt már.

PÖTYI

Tréfálni próbál. Jó, mindjárt megyünk, csak szóljál. Én még éhes vagyok.

ÁGI

Komolyan mondtam.

CITER

Még nem beszéltünk meg semmit.

JOHN

Mit kéne megbeszélni?

SKODRI

Azért jöttünk itt össze, hogy megbeszéljük, mit teszünk hétfőn.

CITER

Erős gúnnnyal. Hogy elmenjünk, ki merre lát.

PÖTYI

Az előszobai ajtó felé. Én például vajás kenyeret fogok enni. *Ágihoz.* Ha megengeded persze.

SKODRI

Én is megyek. Enni én is.

JOHN

Én is.

CITER

Én is. *Indulnak, az ajtóból visszaszól. Ági!*

ÁGI

Meg sem fordul. Mi kell?

CITER

Nem jössz?

ÁGI

Nem.

CITER

Miért?

ÁGI

Nem.

A többiek el, Citer visszalép, becsukja az ajtót, a lány háta mögé lép.

CITER

Mi van veled, Ági?

ÁGI

Elmehettek, mind elmehettek. Ez volt az utolsó. Most már minden úgy lesz, mintha anyu is élne. Akármi történt is eddig, mostantól megváltozik. Beszéltem neked arról a papról, ott a Mátrában. Meg fogom keresni, és mindent elmondok neki.

CITER

Jó, keresd meg. *A vállára teszi a kezét, Ági megremeg. Szeretlek. Ági, szeretlek.*

ÁGI

Lehajtja a fejét, csak hosszú szünet után válaszol. Minden másképp lesz.

CITER

Nézd, Ági, nem tudom, hogy van ez. A barátja voltam, talán a legjobb barátja. Miért épp vele tettem? Hogy kerültünk így szembe egymással? Mi van ma, hogy mindenki szembe került mindenkivel? Egyszerre vége a nagy összetartásnak. Tudom, hogy nem lett volna szabad megtennem. Becstelenség. Árulás. És mégis. Valahogy másképp kellene élnünk... És te vagy az egyetlen, akinek ezt elmondhatom. Az egyetlen, aki még jelent valamit. Szükségem van rád. Délután, amikor megláttalak, tudod, oda

akartam menni, és megmondani, hogy szeretlek. Nem mertem odamenni, pedig ez a lényeg. Szeretlek! Mondd, hogy te is szeretsz.

ÁGI

Nem válaszol.

CITER

Mondd, kérlek, mondd.

ÁGI

Odahajtja a fejét a vállára. Sírni szeretnék. Tétován. Laci. Sírni szeretnék, Laci. Eszembe jut az a forró nyári délután, tudod, leengedtük a redőnyt, hogy hűvös legyen és homály. Így odahajtottam rá a fejem, ő meg átölelt. Odahúzott az ágyra... Hát honnan sejtettem volna, hogy közben a Micivel is? Ezzel a kis hülye bigével... Hát honnan tudtam volna, mondd meg, Citer... Laci!

CITER

Ne gondold rá, felejtsd el, hagyjuk. Az élet, úgy látszik, tele van tévedéssel, de túl kell lépniük a tévedéseinken. Arra gondold, hogy itt állok melletted, és segíteni fogok. És te is segítesz, már pusztán azzal is, hogy létezel.

ÁGI

Jaj, Laci!

CITER

Úgyis tudom, hogy szeretsz, csak nem mered kimondani.

ÁGI

Nem néz Citer szemébe. És mondd, Laci, ha nem sikerül ezt az ügyet megúszni... mondjuk, kitennének a suliból... mit csinálnál?

CITER

Ha szeretsz, nincs az a veszedelem, amitől megriadok. Csak szeress. Nem tudom, keresek valami munkát, és boldogok leszünk. *Két tenyere köré fogja Ági arcát, nézi, megcsókolja. Odakint zaj, kiáltások, egymás szavába vágnak. Ági kibontakozik az ölelésből. Citer az ajtóhoz lép, kinéz, visszalép, becsukja az ajtót. Izgatottan. Minek jött ez ide?*

ÁGI

Ki?

CITER

Mit akarhat?

ÁGI

Kicsoda?

CITER

Kovács Mici.

ÁGI

Idejött?

CITER

Ő az.

ÁGI

Hát akkor... *Az ajtóhoz lép. Engedj ki.*

Citer egy pillanatig tétovázik, aztán félre, Ági felrántja az ajtót, Citer diszkréten el a másik szobába, még visszapillant. Mici be, megáll az ajtóban, épp szemben Ágival. Méregetik egymást, egyik sem szól.

MICI

Be a szobába. Szia.

ÁGI

Továbbra sem szól, nézi.

MICI

Mit bámulsz?

JOHN

Rögtön Mici után be, megfogja Mici karját. Légy szíves és... kint már mondtam.

MICI

Ne szövegelj.

JOHN

Légy szíves, és...

MICI

Lefejti magáról John kezét. Ne... sok a szöveg. Tudom, mit akartok. Te is, Skodri is, elmondta délután.

Ági teljes közömbösséget tett, hátrébb lép, nekidől a kályhának, figyel.

JOHN

Szeretnék veled normálisan beszélni.

MICI

Szeretlek!

JOHN

Figyelj ide, kicsim. Most komolyan beszélek. Nem szabad elbutáskodni a dolgot, mert aztán késő lesz. Bemész a tanácshoz, és...

MICI

Nem akarom!

JOHN

Hallgass meg, könyörgök, hallgass meg...

PÖTYI

Be. Mi az, te is itt vagy?

MICI

Képzeld.

PÖTYI

Jesszus, és hogy megöregedtél!

MICI

Ja, szívem, kimentem az életbe... Az nem habostorta. Igaz, Ági? *Ági tüntetőleg elfordul, kinéz az ablakon.* Nocsak, baj van?

JOHN

Megragadja Mici kezét. Hagyd békén, légy szíves.

MICI

Mi kéne?

JOHN

Hagyd békén.

MICI

Ez itt egy házibuli, nem? Hát én is be akarok szállni... ide, közétek. Miért ne lehetnék én is itt köztetek? Hallod? Gyerekem lesz! Sosem bírtam a gyerekeket. Ha megszületik, lehet, hogy megfojtom. Otthon is mindig az agyamra mentek a kis srácok. a házban.

JOHN

Újra kezdené a rábeszélést, de Mici durván elrántja magát, elakad a hangja.

MICI

Azért, mert kirúgtak a suliból, és melós lett belőlem? Most már leprás vagyok, vagy mi az isten?

JOHN

Elmész szépen, elintézed, túlesel rajta, semmi baj nem lesz.

MICI

Oda se figyel rá. Engem mindenki eldobhat? Leszarhattok? Skodri is! Neked is én voltam az első, kisapám! Kis takonypóc voltál, rád se rántottak a csajok...

JOHN

Figyelj, elkísérlek, ha akarod.

SKODRI

Nem te voltál az első! Jobb, ha tudod.

JOHN

Látod, mindent megteszek, csak ne húzd az időt.

MICI

Johnhoz. Te is! Te! Meguntál, mi? Ennyit ér a szavad, úristen! Külön slágert írtál hozzám. *Áginak.* Ilyet te nem kaptál tőle! Sírtam, amikor a fals hangján előadta.

PÖTYI

Na és? Áginak is írt verseket.

MICI

Keserűen. Nem igaz!

JOHN

Persze.

MICI

Miért tetted ezt velem?

JOHN

Találsz te magadhoz valót. Mindig is találtál.

MICI

Te rohadt állat, még most is kívánlak!

JOHN

Csak tedd meg, amit kérek.

MICI

Andris, meg se hallottad?! Andriskám...

JOHN

Mindent elmagyarázunk, mit kell tenned. Nem lesz ciki. Nap mint nap odaállnak a csajok a bizottság elé. Bárkivel megeshet. Nevetve fogsz eljönni, meglátod.

MICI

Majdnem sírva. Félek.

JOHN

Könnyebb, mint a szülés.

MICI

Hülye.

JOHN

Elmentem éjszaka dolgozni, éjjel, érted? Havat lapátoltam, güriztem, mint egy barom. Miattad, csak miattad!

MICI

Érts meg!

JOHN

Meggémberedett a kezem, a lábam, majd lefagyott. Miattad! Legalább ennyit tegyél meg nekem. Legalább ennyit, kicsikém, drágám, tedd meg...

MICI

John nyakában, sírva. Most is kívánlak, te hülye. Őrülten kívánlak.

JOHN

Zavartan pislog Ági felé, igyekszik eltolni a lányt. Na... ne vacakolj...

SKODRI

Megragadja Mici karját, leszedi Johnról. Elmész, megcsináltatod, megígérted.

MICI

Rázza a fejét, szipog.

SKODRI

Elmész, és kész.

MICI

Van a házukban egy ember, az ott dolgozik.

SKODRI

Hol?

MICI

A tanácsnál. Ahol az a bizottság van. Nem akarom.

SKODRI

Akkor is!

JOHN

Végre megszabadult a lánytól, most irtózáttal méregeti, hátrébb lép.

SKODRI

És az a legjobb, ha most hazamész.

MICI

De én tényleg...

SKODRI

Hazamész, mondom.

MICI

Gyerekem lesz!

SKODRI

Durván az ajtóhoz löki, az kinyílik. Sosem lesz gyereked! Hát ha nem értesz a szép szóból... Kilöki Micit, vele együtt mind el, csak Citer és Ági marad a színen, némán nézik végig az elvonulást. Citer becsukja mögöttük az ajtót.

CITER

Kitör belőle. Úristen, mennyi hazugság! Minden csupa hazugság.

ÁGI

Szorosan melléje lép.

CITER

Ági... Ági... mikor lesz már vége a múltnak? Magához húzza Ágit, csók.

F ü g g ö n y

Harmadik felvonás

A szín ugyanaz. Vasárnap reggel, a szobában már nappali világosság van., a villany nem ég. Hárman vannak a színen: Skodri, Citer és John. Skodri az asztal előtt áll, a magnetofont csukja össze, leteszi a szekrény mellé a földre. Citer a fotelban a kályha mellett. John az ágyon hever, cigarettázik, a földre veri a hamut.

SKODRI

Na, ennek ezennel vége.

JOHN

Vége ám.

CITER

Gúnyosan. Jó kis buli volt, mi?

JOHN

Soha ilyen szemét helyen még nem voltam, érted? Igazuk volt Gyopáréknak, hogy leléptek.

SKODRI

Vissza az asztalhoz, ráül. Akár ide se jöttek volna.

JOHN

Miért, azt hitték, lesz valami.

Hallgatnak.

CITER

Feláll, fel-alá sétál. Mi is mehetnénk.

JOHN

Menjél.

CITER

Nem megyek. *Járkál, megáll, újra járkál.* Mit csinálnak Ágiék odakint?

SKODRI

Honnét tudjam?

JOHN

Biztosan a napi politikáról vitatkoznak.

CITER

Visszavágna Johnnak, de nem nagyon sikerül. Ja, bedobtad a humorod?

JOHN

Képzeld.

Hallgatnak. John elszívta a cigarettát, a csikket a földre hajítja, felül, rátapos.

SKODRI

Nana.

JOHN

Feltápaszkodik, nyújtózik. Most már tényleg történhetne valami.

CITER

Megyek, megnézem, mit csinálnak.

JOHN

Ne menj. *Citer ki.* Te rongy. Ócska rongy ez a Citer.

SKODRI

Óriási. Ilyen barátok vagytok?

JOHN

Ilyen. Hát nem egy hülye komédia az egész? Itt állok ez előtt az ágy előtt, és arra kell gondolnom... Már szóba se áll velem! Mintha idegenek lennénk. Nem igaz. Nem hiszek a saját szememnek. Érted?

SKODRI

Hülye kis taknyos vagy, ennyi az egész. Nem kell mindenből ilyen ügyet csinálni. Meglátod, elmegy mégis, és minden rendbe jön.

JOHN

Adj egy cigit.

SKODRI

Zsebébe nyúl, előhúzza. Nesze.

JOHN

Kösz.

Rágyújtanak.

SKODRI

Túl sokat dohányzol.

JOHN

Á, dehogy.

SKODRI

Mennyit szívsz egy nap?

JOHN

Nem tudom.

SKODRI

Néha az az érzésem, hogy még rajtam is túlteszel. Pedig kár, hülye egy szokás.

JOHN

A kályhára tapasztja a tenyerét. Már egész hideg a kályha... Fogalmam sincs, mi lesz velem. Az apámféle pénz is elúszik, ha le se érettségizünk... ha kiderül ez az egész. A legkevesebb, hogy nem adja oda a pénzt.

SKODRI

Miért ugrottál bele egy ilyen hülyeségbe?

JOHN

De hát...

SKODRI

Én sose csináltam volna.

JOHN

Muszáj volt. Muszáj! Honnan vegyek pénzt? Honnan?

SKODRI

Én mondjam meg?

JOHN

Te!

SKODRI

Ne ordíts velem!

JOHN

Nem fog elmenni a tanácsba...

SKODRI

Én is azt hiszem.

JOHN

Gyáva.

SKODRI

Nézd, ha az a szomszéd tényleg ott dolgozik, az kínos lehet. Meg lehet érteni.

JOHN

Miért? Ő akarta!

SKODRI

Jó vicc.

JOHN

Tehetetlenül. De mit kezdjek a gyerekekkel?

SKODRI

Vedd feleségül Micit.

JOHN

Baromság!

SKODRI

Fojtsd vízbe a gyereket.

JOHN

Komolyan kérdem.

SKODRI

Széttárja a karját. Ez már egy ilyen ügy.

JOHN

De ha ti megtehettétek, én miért nem?

SKODRI

Hülye vagy.

JOHN

Miért? Miért lök el, miért szakít velem, csak azért, mert Micivel lefeküdtem? *A sírás határán.* Én csak azt csináltam, amit mások.

SKODRI

Mondom, hogy hülye vagy. Mindent olyan lehetetlenül fogsz fel. Az ember akkor szakít, ha vége a történetnek.

JOHN

Vége? Nem lehet vége!

SKODRI

Ági számára vége. Ő tudja.

JOHN

Pénteken még semmi baja nem volt. Együtt jöttünk haza, és néztünk neki egy cipőt a körúton. És még szombaton sem. Citert lehívták a dirihez, mi meg a szünetben összefutottunk, hogy mi van. Te is ott voltál.

SKODRI

Persze. Akkor beszéltük meg a bulit. Én is azt hittem, kívül valami ebből az összeröffenésből. Egy jó kis éjszakai muri. Ráadásul épp indulni akartam, amikor még

a Mici is beállított hozzám. Erőszakos volt. Hogy beszéljek veled, és menj vissza hozzá... vedd feleségül...

JOHN

Legalább ne jött volna ide!

SKODRI

Az a furcsa, hogy amikor beállított hozzám, kis híján kidobtam. Még itt is rákiabáltam. Lehet, hogy félttem magamtól, azért kiabáltam. Most mit nézel? Egész jó kis nő, nem?

JOHN

Nem tudom.

SKODRI

Az a ciki, hogy most egy kicsit megint bele vagyok esve.

JOHN

Egyébként rögtön láttam, hogy Ági m á s lett. Ahogy ajtót nyitott, láttam.

SKODRI

Bizalmasan. Arra nem gondoltál, hogy Ági esetleg... szóval áruló lenne? Hogy ez az egész pálfordulás arra kell neki, hogy beköphessen minket?

JOHN

Ugyan már!

SKODRI

Csak úgy eszembe jutott. Azelőtt sosem mosogatott, amíg mi itt voltunk. Hajnalig táncolt velünk.

JOHN

Az azelőtt volt.

SKODRI

Hát ez az. Végző soron képtelen vagyok megérteni, miért kell mindennek megváltoznia.

JOHN

Látod, ezt én sem értem.

SKODRI

Furcsa lett. Megjátssza a dilist. Vallásos! Te elhiszed neki, hogy vallásos? *A könyvespolc tetején a telefonkészüléket babrálja.* „Ott az anyám fényképe a falon.” Tudod, mire gondoltam? Egyáltalán ott volt az a kép azelőtt?

JOHN

Nem emlékszem.

SKODRI

Csak azt nem tudom, mi volt a helyén. Lehet, hogy semmi.

JOHN

Elneveti magát. Látszik azért, hogy nem ismered Ágit. Tiszta marhaság, amit itt összehordasz. Nem ismered őt. Micsoda megkönnyebbülés volt számára, amikor végre lerázta magáról az anyja fura mentalitását. Én tanítgattam őt mindenre, az életre meg az élet bolondságaira... Eleinte nem is hitt nekem, félnék volt, kislányos, ártatlan, fogta a kezem... Aztán egyszerre olyan szaftos dolgokat kezdett mondani, hogy szinte elpirultam. Vakmerő akart lenni, mindenáron. Az is lett, elszánta magát, megtette. Hagyta magát elcsábítani. Fenséges volt! Kis finom, kis törekeny, mégis ölelt, ölelt, behunyta közben a szemét. *Váltás, újabb kitörés.* Nem érdekel! Az egész nem érdekel, a rohadt életbe! Vége?! Mi?! Vége.

SKODRI

Most már kár sírnod. Jobb, ha reálisan számot vetsz a dolgokkal.

JOHN

Micsoda?

SKODRI

Neked is ciki, ha megszüli azt a gyereket.

JOHN

Megszüli?

SKODRI

Beszélj vele még egyszer.

JOHN

De hogyan?! Hagyjál már.

SKODRI

Szedd össze magad, öregem. Kitalálsz valami jó heccet, és ráíjesztesz. Ha annyira fél a házbeliectől, a szomszédától... Hát mit szólnak majd ahhoz, hogy fölcsinálták? Attól nem fél?

JOHN

Mit tudom én!

SKODRI

Ne légy marha. Azt akarod, hogy ez is a nyakadba szakadjon?

JOHN

De miért én? Miért nekem kell? Miért nem te? Te.

SKODRI

Megőrültél?

JOHN

Vagy Citer! Ő is! Miért én? Én, én, én! Hallod?

SKODRI

Legyint rá.

JOHN

Nem hallod?

SKODRI

Nem néz a szemébe. Nézd, öregem, végső soron nekem tök mindegy. Csak éppen megsajnáltam ezt a kis nőt... Olyan klassz kis nő, nem? A fene se igazodik ki ezen az egészen, most valahogy megint tetszik nekem.

JOHN

Értem.

Hallgatnak, cigarettáznak, Citer be.

SKODRI

Te még itt vagy?

CITER

Látod.

SKODRI

És?

CITER

Jönnek be, azt hiszem.

Pötyi be, behúzza maga után az ajtót, megáll, szemügyre veszi a benti helyzetet.

PÖTYI

Na? Mit műveltek itt?

SKODRI

Rákérdez. Megyünk?

PÖTYI

Hova?

SKODRI

Haza. Gondolom, ideje hazamenni.

PÖTYI

Még... még nem fontos.

JOHN

Mi van Ágival? Mit csináltatok?

PÖTYI

Összerakodtunk a konyhában.

JOHN

És Ági?

PÖTYI

Majd bejön.

JOHN

Nem üzent valamit?

PÖTYI

Üzent? Mit üzent volna?

SKODRI

Megragadja Pötyi karját. Na, gyere szépen.

PÖTYI

Hova sietsz úgy?

SKODRI

Nem tudja a tatus, mi van.

PÖTYI

Hát aztán.

SKODRI

Ideje menni.

PÖTYI

Ha annyira sietsz, menj magad.

SKODRI

Álmos vagyok.

PÖTYI

Mondom, hogy menjél.

SKODRI

Jó, hogy nem dobsz ki. *Pötyi átnéz a másik szobába, Skodri utána, visszafordítja az előszobai ajtó felé. Gyerünk szépen.*

PÖTYI

Vállát vonogatja. Mi bajod? Hagyjál.

SKODRI

Mondom, hogy fáradt vagyok.

PÖTYI

Oké.

SKODRI

Reggel van, megyünk haza. *A másik kettőhöz. Szevasztok.*

Skodri és Pötyi el, Pötyi kabátját otthagyják az ágyon. Citer és John maradnak a színen.

CITER

Hm? Mi van?

JOHN

Ingerülten. Vasárnap.

CITER

Igyekszik nem tudomásul venni John ingerültségét. Alaposan megtárgyaltuk a dolgokat, az szent. A Tigris, főként a Tigris. Hogy mit fogok holnap mondani Pongrácznak. Szép kis banda lettünk.

JOHN

Nem is figyel rá. Kérdeznék valamit.

CITER

Ránéz.

JOHN

Miért bújtál el a másik szobában, amikor idejött az a csaj?

CITER

Mit akarsz tőlem?

JOHN

Nem akartál a szemébe nézni?

CITER

John, akartam veled beszélni. Mocskos dolog volt, amit csináltam. Nem tudom, miért tettem, nem magyarázkodom. Becstelenség volt.

JOHN

Szép, hogy rájöttél.

CITER

Nézd, John... Szeretném, ha összeszednénk magunkat. Egyszerre hogy vége lett a régi nagy összetartásnak! Én is hibás vagyok, tudom.

JOHN

Akkor legalább ne papolj itt...

CITER

Beszélni akarok veled.

JOHN

Ne akarj!

CITER

De én...

JOHN

Azt akarsz, mellébeszélni! Végre egyszer nyíltan nézzünk szembe egymással! Én eddig senkivel sem néztem szembe. Mindig kisfiú voltam az osztályban is, sosem volt szavam... Azt akarom, hogy meghallgassatok. Érted? Ember akarok lenni. Azt hittem, ha te a barátodnak tartasz, minden megváltozik. Azt hittem, ha Ági az enyém, minden más lesz. Nem sikerült. Soha nem sikerült. Hát ennyi.

CITER

John, beszéljünk értelmesen...

JOHN

Ne beszélj mellé. Ez a lényeg. Nekem k e l l Ági, nekem k e l l ! Érted? Akármi lesz is.

CITER

Nézd, John...

JOHN

Nem nézem. Hagyjál végre beszélni! Soha senki nem hagyott beszélni, csak csúfolni tudtatok. Kiröhögtetek, hogy harmadikos létemre tánciskolába járok. Szórakoztatok, mulattatok rajtam. Mind.

CITER

Csak azt akartam mondani neked...

JOHN

Te is kinevettél!

CITER

Ülj le, és beszéljünk normálisan.

JOHN

Gúnnyal. Mint férfi a férfival, mi?

CITER

Figyelj már...

JOHN

Te is fenn voltál nála!

CITER

És?

JOHN

Lefeküdtél velem. Nem tagadhatod le. beismerted, Mici is elmesélte. Nem jelentheted ki, hogy nem. Ugyanazt csináltad, pont ugyanazt, érted?

CITER

Megragadja John karját. Hagyd abba, jó?! Hagyd abba, John, jobb lesz, ha abbahagyod.

JOHN

Erőtlenül. Engedj el.

CITER

Hallgass már, és maradj normális. Hülyeség, amit csinálsz.

JOHN

De Citer...

CITER

Megszorítja John kezét, John felszisszen. Maradj nyugton. Elengedi, John erőltlenül leül. Én normálisan kívántam veled beszélni. Semmi hülyeséget nem akartam.

JOHN

Végső erejével még támad. Te is lefeküdtél velem! Te is! Mellébeszélés, bocsánatot kérsz. Ezt ismerem. Nem szokásod csak úgy bocsánatot kérni.

CITER

John...

JOHN

Felugrik. Tőled van a gyerek!

CITER

Megörültél?

JOHN

Tőled van!

CITER

Nem, te állat. Hülyeség!

JOHN

Bizonyítsd be. Ugye, hogy nem tudod bebizonyítani. Nem is fogod. Hazudsz. Tőled van a gyerek, és mind az én nyakamba akarjátok varrni. Ebből nem esztek, ebből semmi sem lesz! Most az egyszer nem hagyom magam. Öntsünk tiszta vizet a pohárba. Még hogy én fizessek! Én fizessem meg, ha te Kovács Micivel töltöd az éjszakáidat! Mondjak le Ágiról, csak azért, mert neked így tetszik...

CITER

Tehetetlen. Nem igaz.

JOHN

Te voltál! Nem is volt előtte senkid! Csak az lehet ilyen hülye, aki először csinálja!

CITER

Kussolj már. Pontosán három hónapja, hogy fönn voltam Micinél, utána egyáltalán nem találkoztunk, a gyerek meg hathetes. Én döntöttem úgy, hogy nem folytatom. Éreztem, hogy így nem, csak megvetem magam miatt. Erre te sosem gondoltál? Hogy szerelem nélkül, pusztán heccből nem szabad... Nincs hozzá jogod.

JOHN

Nagyon gyenge. De Citer... de...

CITER

Hagyd már abba. Mindenki tudja, hogy tóled van a gyerek... Ezt kár nyomnod. Én meg szeretem Ágit, őszintén, igazából. Ezt még el akartam mondani.

JOHN

Most kapcsol, felfogja. Ne!... Ezt ne! Teljesen összetörik.

CITER

Most elmegyek. Nektek biztosan van még beszélőnivalótok Ágival.

JOHN

Micsoda? Mit csinálsz? Hogy képzeled?!

CITER

Szevasz. El.

Hosszabb szünet.

JOHN

Nem értem... jaj, nem értem... *Lerogy az ágyra.*

ÁGI

Be, egy darabig figyelj Johnt, az nem mozdul, az asztalhoz lép rakodni, de nincs mit, zavartan áll, megint Johnt nézi. Te mikor mész?

JOHN

Már megyek.

ÁGI

Vár, hallgat.

JOHN

Feltápáskodik. Mi bajod van?

ÁGI

Fáradt vagyok.

JOHN

Jó, elmegyek. Mindjárt elmegyek, aztán lefekhetsz. Csak kérdeznék valamit.

ÁGI

Tessék.

JOHN

De ne ilyen hidegen... Ági, ne ilyen hidegen! Mint a jégcsap, olyan vagy. Meg se merném érinteni a kezedet. Talán teljesen kihűlt. *Kis szünet után.* Nem értem az egészset, nem tudom, mi történt, mi van veled.

ÁGI

Persze, ti ezt nem értitek. Nem is érthetitek. Már délután elhatároztam magam. Hogy véget vetek az egészsnek. Ha jösztek, azt fogom mondani... Azt. Csak éreztem, hogy nem tudom, mit, kerestem a szavakat. Most már tudom.

Hallgatnak.

JOHN

Ági, kérdezek valamit. Tudom, fáradt vagy, de ez fontos. Szeretsz még?

ÁGI

Anyu azt tanította... Mindig tanított, és én nem szerettem, ha tanítottak. Ha élne, azt mondaná, hogy szeresselek. Állította, hogy mindenkit szeretni kell. Hogy az isten ezt várja tőlem. De hát ez egy nagy számárság. Nincs ilyen. Az előbb a konyhában Pötyivel vitatkoztunk. És rá kellett jönnöm, hogy ez tényleg egy nagy számárság.

JOHN

Ági, emlékszel, összevissza bolyongtunk a városban. Egyszer felmentünk a Várba, az egész délutánunk ráment, este lett, mire visszajutottunk. Nem emlékszel? Arra se, hogy akkor mivel váltunk el itt, a kapu alatt?

ÁGI

Nem emlékszem semmire.

JOHN

Ott az a hirdetőoszlop, mindjárt a kapunál. Nekitámaszkodtál az oszlopnak...

ÁGI

Nem emlékszem.

JOHN

Mert nem akarsz.

ÁGI

Azt tudom, hogy amikor megismertelek, még egy éve se volt, hogy anyu... nincs. Nem is illett volna beiratkoznom a tánciskolába. Apának nem mondtam, még ma sem tud róla.

JOHN

Sok mindenről nem tud.

ÁGI

Hát igen.

JOHN

Akkor este ígértél valamit.

ÁGI

Nem emlékszem.

JOHN

Október kilencedike volt. *Ági arcát figyeli, de azon nem jelenik meg semmi.* Azt fogadtuk akkor, hogy soha nem felejtjük el ezt a dátumot. Erre se emlékszel?

ÁGI

Nem.

JOHN

Mi bajod?

ÁGI

Semmi bajom. Amíg anyu élt, volt itt a falon egy kereszt... egy feszület, úgy mondják. Aztán levettem, mert kicsúfoltál, elraktam valahova. Most azért mentem ki, hogy megkeressem, csak Pötyi utánam jött. És dumáltunk egy csomót, jólesett, tök kötetlenül dumáltunk.

JOHN

Ja, az a kereszt, az a bajod.

ÁGI

Nem találtam meg, de nem baj. Nem olyan fontos.

JOHN

És én? Velem miért nem dumálsz?

ÁGI

Á, nem értesz. Egyáltalán. Mintha most látnál először.

JOHN

Az sokkal szebb volt, amikor először láttalak. nem ilyen. Izgultál, érezni lehetett.

ÁGI

Az volt a meggyőződésem, hogy most leszek igazi ember. Csupa félsz voltam. Hogy rám szólnak, kinevetnek. A táncsuliban is. De nem csúfolódott senki, látták, hogy megjött az eszem. A tánciskola után itthon iszonyúan tele voltam, csupa energia, csupa robbanóerő. Azt a keresztet is így vettem le, idegesített, hogy miért van ott, legalább örülsz majd neki, hogy eltűntettem. De észre se vetted. Jártuk a várost, mentünk, mentünk, föl a Várba is. Arról beszéltünk, hogy egyszer megtesszük. Mert vágyunk rá. És akkor az a természetes.

JOHN

Na ugye?! Ez volt az október kilencedike.

ÁGI

Nem ez volt. Nyáron történt. Nem emlékszem. *Harciasan*. Arra se emlékszem, hogy egyáltalán megtettük-e.

JOHN

Hazudsz.

ÁGI

Nem. Nem emlékezhetek mindenre.

JOHN

Hazudsz. Tudom, mi van benned. Csúfolsz, kinevetsz, nyelvet öltesz rám.

ÁGI

Minden nagyon-nagyon régen volt. Nem tudok többé visszatérni a múltba.

JOHN

Hogy micsoda? Most akarod csak igazán visszatornászni magad oda, amin már rég túlléptél!

ÁGI

Nem. *Keményen.* Itt őrzöm magamban, belül az édesanyámat.

JOHN

Ez nem te vagy! Ági! Ébredj fel!

ÁGI

Mit beszéltetek rólam?

JOHN

Kivel? Mikor?

ÁGI

Amíg Pötyivel a konyhában voltam. Kitárgyaltatok, nem? Tudom én, nem vagyok hülye.

JOHN

Csak dilis.

ÁGI

Mi?

JOHN

Skodri mondta, bolondnak tart.

ÁGI

Hamis, tettetett fölényel. A Mátrában voltunk, még annak idején, egyik nyáron, apa is, de ő sosem jött velünk. Találtunk egy kis kápolnát, minden reggel ott voltunk a misén anyuval. Egy-két fejkendős néni még, más nem.

JOHN

A Skodri is erről beszélt.

ÁGI

Erről?

JOHN

A vallási mániádról. Hogy megjátszod.

ÁGI

Mit?

JOHN

A dilit. És áruló leszel.

ÁGI

Áruló?

JOHN

Igen.

ÁGI

Mitől?

JOHN

Mert bolond vagy.

ÁGI

Fáradt vagyok, nem bolond.

JOHN

Jó, elmegyek, lefekhetsz. Skodriék is ezért mentek el, nem bírták szusszal.

ÁGI

És Citer?

JOHN

Ő is elment.

ÁGI

Valamit még el kell mondanom, John... Bandi... Azért még nyugodtan hívhatlak Bandinak. Nem tudom, észrevetted-e. Citerről van szó. Laci... Megígértem neki, hogy ezután nekem Laci lesz.

JOHN

Közömbösséget tettet. Tudom.

ÁGI

Megcsókolt. És elmegyek vele moziba, mert hívott. Eddig sosem vettem észre, hogy ő is... Ennél többet nem tudok mondani. Mi már idegenek vagyunk, Bandi. Többé nem találkozunk. Ne haragudj rám. Én nem haragszom, mindent elfelejtek, minden elmúlt.

JOHN

Jó, megyek. Hideg van úgyis. *Az ajtóból.* Az a fény jut eszembe a Vorosilov út fái alatt... Hogy akkor minden fény volt. Most meg így megyek el.

ÁGI

Ezt már tisztáztuk. azt hiszem.

JOHN

Valamit még vár, legalább egy kézfogást.

ÁGI

Ne haragudj, ne fogjunk kezét.

JOHN

Hát legyen.

ÁGI

Szervusz.

JOHN

Szevasz. *El.*

ÁGI

Figyeli a zajokat, John mikor hagyja el a lakást. Ő volt az utolsó, ő is elment. Vége az utolsó házibulinak.

Kis szünet. Ági tesz néhány lépést, vár, hallgat. Az egyik széket helyre tolja. Nyílik az ajtó, Pötyi be.

PÖTYI

Bocs.

ÁGI

Te még itt vagy? *Pötyi kabátja az ágyon, arra esik a tekintete.* Igaz, sejtettem... a kabátod. Mit csináltál mostanáig?

PÖTYI

Befejeztem a konyhát. Felmostam. Gondolom, nem baj.

ÁGI

Igazán nem kellett volna.

PÖTYI

Meg akartam várni, amíg John lelép. Valamit abbahagytunk... Ott kinn a konyhában, amikor dumáltunk.

ÁGI

Nem vagy fáradt? *Az egyik széket odahúzza magának.* Én már rendesen kivagyok. Ülj le te is.

PÖTYI

Leül. Mi van Johnnal?

ÁGI

Szakítottunk, végleg. Most már idegenek vagyunk, teljesen idegenek. Mintha soha szóba se álltunk volna.

PÖTYI

És hétfőn? Mi lesz holnap? Nem jutottunk dűlőre. Skodri mindenáron haza akart cipelni, nagyon álmos volt, vagy miért. Az előszobában jöttünk rá, hogy a kabátom bent maradt. Mondtam, kicsit visszamegyek még a konyhába, aztán spurizok utána.

ÁGI

Bejöhettél volna a kabátért.

PÖZYI

Igen, de én mást is akartam.

ÁGI

Tudom. *Kis hallgatás után.* Ne haragudj, Pötyi, de én hozzád se tudok teljesen őszinte lenni. Nekem azelőtt eszembe se jutott, hogy barátnők vagyunk. Csak ma éjjel először. És mégsem tudok mindent elmondani. Le szeretnék érettségizni. Már nem is gondolok az egyetemre, csak arra, hogy leérettségizzek.

PÖTYI

Tényleg kicsapnak mindnyájunkat? Gondolod?

ÁGI

Velem ebben az évben már annyi botrány volt... úgyhogy ha kiderül, hogy én is benne voltam...

PÖTYI

Megpróbál viccelni. Mondd már, legfeljebb kirúgnak. Akkor kinn leszünk. Kár ezen morfondírozni.

ÁGI

Amikor veled dumáltam, közben... közben úgy voltam, hogy is mondjam... Például az is eszembe jutott, hogy ki nem állhattam, ha anya játszotta az eszt.

PÖTYI

Persze.

ÁGI

Meg aztán arra gondoltam, hogy egyszer, tíz éves lehettem talán, de máskor is, kicsi koromban, jó párszor kikaptam. Egyszer, amikor a körmenetre készültünk, vagyis még előtte, a szép fehér ünneplóm beakadt valamibe, és elszakadt. Ő meg kiborult, ideges lett, tényleg jól elvert. Még most is érzem. Egyszerűen rab voltam, az ő rabja, mindig tartani kellett attól, hogy mit szól. *Kis hatásszünet.* Elhatároztam hát, hogy őszinte leszek magamhoz.

PÖTYI

És?

ÁGI

Feláll. Rájöttem, hogy már nem szeretném, ha élne az anyám. *Elengedi a széket, a kályhához lép, megérinti.* Valóban, egész kihűlt már a kályha. Jobban be kellett volna fűteni.

PÖTYI

Ági...

ÁGI

Mondjad.

PÖTYI

Tudod, az én anyám se él már... Az a helyzet, hogy kinyírta magát, tudod, öngyilkos lett... az után, hogy elváltak. Aztán öt év múlva apa is agyvérzést kapott. Képzelheted, csak a tatus nevelt minket... *Keresi a szavakat.* Éjszaka, tudod, amikor egyedül vagyok... nagyon rosszul alszom mindig. Sokszor órákig ébren vagyok. Csak a szuszogásukat hallani... úgy érzem, teljesen magam vagyok a szobában, akkor szoktam ilyesmin gondolkodni... hogy az élet egy ócska komédia. *Nevet.* Ugye, ez most nagyon költőien hangzott? De ha ő élne, akkor minden értelmet nyerne... még úgy is, ha mindennap ellátná a bajom. Kislányként gyakran elfenekelt. Nem volt túl sok türelme. *Elhallgat, indulni készül.* De te most fáradt vagy. Nem akarlak feltartani. Feküdj le. Csak hát hétfőn... hétfőn mi lesz?

ÁGI

Lesüti a szemét, nyel, mégis kifakad. Én le akarok érettségizni!

PÖTYI

Ezt a konyhában is mondtad. És elhallgattál. Min töröd a fejed, Ági? Ezért jöttem vissza.

ÁGI

Ez az egész éjszaka, amit ma csináltam, olyan volt, hogy magamat csaptam be vele. Igaza van Skodrinak, egyszerűen bebeszéltem magamnak ezt az egész dilinót, amit itt nyomtam nektek. Nem tudom feltámasztani az anyámat. És élni akarok. Élni! Érted? Engem úgy rántottatok bele ebbe a Tigris-dologba, hogy semmi közöm se volt hozzá. Elsősorban persze John, de mind, mind, ti vittetek bele. Mit gondolsz, Pötyi, ha mondjuk, Citer lemegy holnap az irodába, attól még folytatják a nyomozást?

PÖTYI

Fogalmam sincs.

ÁGI

Mert akkor kampec, mindennek vége. Ha utólag derítik ki, annál nagyobb a balhé.

PÖTYI

A fejét rázza. Nem tudom.

ÁGI

Közelebb lép Pötyihez, szinte a fülébe. Te... mit gondolsz, ha valamelyikünk beköpné az egészséget, azt enyhébben bírálják el?

PÖTYI

Te megörültél, Ági?

ÁGI

Hisztérikusan. Le akarok érettségizni!

PÖTYI

Megpróbál a lelkére beszélni. Ági, mi jár a fejedben? Gondold meg, komolyan. Nem tehetsz ilyet. Nem, semmiképp. Ne tedd meg, Ági.

ÁGI

Szeretem a Lacit... Citert. Szeretem. Nekem nem is kell más... ha ki is rúgják veletek együtt... Elmegy dolgozni. Aztán estin befejezheti, le is érettségizhet. A végén orvos lesz, mert azt nagyon akarja. És ha most elmegy dolgozni, legalább lesz egy kis pénzünk.

PÖTYI

Ági, hiszen látod. Nem szabad megtened. Így még az is előfordulhat, hogy senkinek sem lesz baja. Neked sem.

ÁGI

Pötyi szemébe néz, határozottan. Rendben.

PÖTYI

De komolyan, Ági.

PÖTYI

Komolyan.

Hallgatnak.

PÖTYI

Ma éjjel jöttél rá, hogy barátnők vagyunk. Ezt ne felejtsd el, Ági. A barátnődnek ígérted meg.

ÁGI

Tudom.

PÖTYI

Még kivár, figyelni Ágit, csak aztán szólal meg. Én akkor megyek is... Ági... jó?

ÁGI

Jó.

PÖTYI

Felveszi a kabátját. Na szevasz.

Megcsókolják egymás arcát.

ÁGI

Szevasz

Pötyi el. Hallani, ahogy a kinti ajtót becsapja maga után.

ÁGI

Megfordul, megáll a szoba közepén, az órájára néz. Fél tíz... Határozott léptekkel odamegy a telefonhoz, felemeli mellőle a telefonkönyvet, fellapozza, olvassa a neveket. Háromszázöt-kettőötvenkettő. Leteszi a könyvet, felemeli a kagylót, tétovázik, vár. Aztán elhatározza magát, feltárcsázza a számot. Ismét vár. Jó reggelt kívánok, Pongrácz István tanár úrral szeretnék beszélni. Itt Halmai Ágnes a IV/B-ből. Szeretném bejelenteni, tanár úr, hogy mi szerkesztettük a Tigris... heten... vagyis nyolcan... Diktálja a neveket. Bíró László... Fekete András... Moldrich Gyopár... Várhidi Katalin... Várhidi Tamás. Garai Péter... meg én... és az a Kovács Mici, az, akit kirúgtak másodikban... Igen, tanár úr, igen, Kovács Mici és John, vagyis Fekete András. Ők ketten szerkesztették az egészet! Nem a Laci... nem... ő csak másolta... Igen, tanár úr. Elkapja a kagylót a fülétől, a levegőben lóbázza, szinte eszelősen kiáltozik. A Kovács Mici és a Fekete András, tanár úr!

Felvágódik az ajtó, Citer feldúltan be az előszoba felől. Ágihoz ront, kikapja a kezéből a kagylót.

CITER

Ági... Visszateszi a kagylót a helyére. Mit tettél, Ági?! Pillanatig feszülten nézik egymást. Citer el a szoba másik felébe. Ági... Ági, mit csináltál? Megörültél? Mit csináltál?

ÁGI

Le akarok érettségizni!

CITER

Ági, itt álltam az ajtó előtt. Azt hittem, nem jól hallok. Úgy jöttem vissza... hogy muszáj visszajönnöm. Mentem az utcán, és egyfolytában arra gondoltam, hogy nem élhetek nélküled. Azon törtem a fejem, hogyan mondjam el ezt neked, hogy mivel lépjek be... Mit csináltál, Ági?!

ÁGI

Nem tehettem mást...

CITER

Az járt a fejemben, ahogy azt a Lacit kiejtetted a szádon... szívszorító volt. Ahogy elsírtad magad, és odabújtál hozzám. Nem kellett volna elmennem! Magadra hagytalak! Megőrülök. Valamit el kellett volna még mondanom.

ÁGI

Többé nem engedhetem el magam...

CITER

Hát ez az. Éreztem, hogy két kézzel kapaszkodom beléd. Láttalak bemenni a templomba. Micsoda erő, micsoda dac, micsoda hit van ebben a lányban! Áll a szélben, viharban, nem inog, akár a templomtorony. Nagynak képzeltelek és erősnek. Úristen, csak úgy bemegy oda, és imádkozik! Nagy lelked van, rendíthetetlen.

ÁGI

Jó, jó, de azért... *Beszélne tovább, ám Citer nem is figyel rá.*

CITER

Különös volt az egész, titokzatos, szinte egzotikus...

ÁGI

Félbeszakítja. Magamat csaptam be, saját magamat! Eljátszottam egy szerepet, amit a képzeletem írt, én meg hittem neki. Becsaptam magam, hazudtam, nektek is, magamnak is. Holott csak az érettségi fontos, nincs más. Le akarom tenni.

CITER

De Ági, ez így borzalom. Jöttem hozzád, a torkomban vert a szívem, jöttem, hogy mindent előlről kezdünk. El akartam mondani, amikor az a lány, az a Kovács Mici idejött... el kellett volna mondanom! Te beszéltél arról a papról ott a dombtetőn. Ilyennek képzeltem magam. Csak én a földre néztem, nem az égre. Az életre. Úgy

szeretek élni, úgy szerettem mindent! Kitűztem a zászlót a barikádra, sikerült. Azt a pillanatot nem lehet elfelejteni. A Tigrist csináltuk, szerkesztettük a sulí pincéjében. Úgy éreztem magam – én, a főszerkesztő! –, mint egy igazi főszerkesztő. Éjjel álmomban is a dombtetőn álltam, a sziklák között a csúcson... És most összecsuklott az egész építmény. Hova lett a barátságunk, a banda, a híres összetartásunk?

ÁGI

Látod, mi sült ki belőle. Mind elmentek, és semmiben nem állapotunk meg. Nem is számít. Mindenki elfütyülte a maga nótáját, aztán kész.

CITER

Még tartozom egy vallomással, most elmondom. Én is lefeküdtem a Micivel, még jóval az előtt, hogy John. Ezt el akartam mondani, hogy én is tiszta lappal kezdhessek, mint te. Fényes és tiszta akartam lenni, mint te. Hittem magamban, hogy biztosan állok, magasan, fön­n a sziklán. És elárultál, Ági, kegyetlenül, engem, mindnyájunkat, magadat! Legfőképpen magadat árultad el, többé nem vagy már ugyanaz az Ági. Ettől aztán minden bizonyosságom elveszett, csak lebegek a levegőben. Nem is volt szikla, csak képzeltem. Te is lebegtél, játszottál, hülyítettél. Legalább ne árultál volna el! Minden szarrá ment, minden, a Tigris, a bulik, a zászló, az élet, érted? Érted, mit tettél?

ÁGI

Odalép Citerhez, megérinti a vállát, Citer nem is rezzen. Laci... Lacikám... Még nincs veszve semmi. Még befejezheted estin a gimnáziumot, még keresni is fogsz közben, még orvos leszel. Lehet, hogy engem nem is rúgnak ki, és ketten... meglátod, ketten...

CITER

A fejét rázza. Már nem, Ági. Már nem hiszem el.

ÁGI

Megcsókoltál.

CITER

Lehajtja a fejét. Azt hittem, nagyon haragszol majd rám a Mici miatt. Johnnal is miatta szakítottál. Képes lettem volna térden állva könyörögni... hogy segítsél.

ÁGI

Butaság, dehogy. Más srácoknak ennél több is nyomja a lelkét.

CITER

Tudod, álltam az ajtó előtt, azon rágódtam, hogy mivel lépjek be hozzád. Hallottam, hogy telefonálsz, nem tudtam, kinek... Ezt el se tudtam képzelni. *Lefejti a válláról a lány kezét.* Egyszerűen nem hittem a saját fülemnek.

ÁGI

Megpróbál mégis közeledni hozzá. De értsd meg... minden jóra fordul. Orvos leszel. És én szeretlek, hidd el, hogy szeretlek.

CITER

Már késő, nem megy. Erősnek kellett volna lenned. Meginogtál, összedőlt a kártyavár. Hogy csak egy kicsit inogtál meg? Na nem. Végzetes ballépést követtél el, attól csuklott össze az egész. Érthetetlen, ami történt, iszonyú kudarccá lett belőle. *Mintha csupán magának mondaná.* Kellene valaki, aki elmagyarázza. Teljesen érthetetlen. Teljesen elvéreztünk.

F ü g g ö n y